

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Continet triplicem Tractatum: Primus est de Conscientia. Secundus agit de Merito. Tertius de Reviviscentia meritorum.

Lourenço, Agostinho

Leodici Eburonum, 1692

Index Tractatum, Disputationum, Sectionum, & Conclusionum, quæ in hoc secundo Tomo continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80151](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80151)

INDEX TRACTATUUM

Disputationum, Sectionum, & Conclusionum,
quæ in hoc secundo Tomo continentur.

Prior Numerus marginalem, Secundus Paginam demonstrat.

TRACTATUS PRIMUS.

De Conscientiâ.

DISPUTATIO PRIMA.

De Conscientiâ in communi.

SECTIO PRIMA.

1. Quid sit : & ad quam potentiam spectet Conscientiâ?

2. *U*id sit Conscientia. num. 1. pag. 2.
3. *U*trum Conscientia spectet ad intellectum : an ad voluntatem ? 2. 2.
4. *P*roponitur sententia tenenda. *ibid.*

SECTIO II.

1. *U*trum Conscientia sit habitus : an potius actus intellectus ? 24. 4.
2. *P*roponitur sententia tenenda. 25. 4.

SECTIO III.

1. Traduntur nonnullæ divisiones Conscientiæ, 37. 6.
2. *P*roponitur prima divisio. *ibid.*
3. *P*roponitur secunda divisio. 39. 6.
4. *P*roponitur tertia divisio. 40. 6.
5. *P*roponitur quarta divisio. 41. 6.
6. *P*roponitur quinta divisio. 47. 7.
7. *P*roponitur sexta divisio, & modi, quibus explicatur. 54. 7.

SECTIO IV.

1. In quonam habitu constituatur essentia Conscientiæ habitualis ? 65. 9.
2. *S*ensus questionis. *ibid.*
3. *R*esolutio questionis. 66. 9.
4. *Q*ui, & quales sint hi habitus ? 70. 9.

SECTIO V.

1. *U*trum actus, qui dicitur Conscientia, sit iudicativus : an possit etiam esse apprehensivus ? 74. 10.
2. *P*roponitur sententia tenenda. 75. 10.

Tom. 2₁

3. *Q*uomodo verificetur de omni Conscientiâ, quod sit scientia applicatio ? 86. 11.
4. *U*trum Conscientia, quæ est iudicium, sit iudicium practicum : an speculativum ? 88. 11.
5. *P*roponuntur varia sententia. *ibid.*
6. Conscientia iudicativa, quæ versatur circa actiones præteritas, est iudicium speculativum. 89. 11.
7. Conscientia iudicativa, quæ versatur circa actiones, tam præsentis, quam futuras, est iudicium practicum ; sæpe tamen speculativum. 92. 11.

SECTIO VI.

1. De objecto Conscientiæ, quod, & quale sit ? 97. 12.
2. *U*trum objectum materiale Conscientiæ necessario sit aliqua actio humana ? *ibid.*
3. *U*trum actio humana, quæ est objectum Conscientiæ necessario sit singularis ? 103. 12.
4. *U*trum quando actio humana est objectum Conscientiæ proponi possit voluntati, tam sub ratione volenda, aut non volenda ; faciendæ, aut non faciendæ : quam sub ratione bonæ, aut malæ ? 111. 13.

SECTIO VII.

1. *A*liæ difficultates circa objectum Conscientiæ ? 120. 14.
2. *U*trum objectum Conscientiæ ita proponatur voluntati per ipsam conscientiam, ut hæc semper sit in actu secundo illud representans ? *ibid.*
3. *U*trum conscientia in homine viatore ita tendat in objectum, ut extingui possit. 126. 14.
4. *P*roponuntur varia sententia. *ibid.*
5. Conscientia circa actiones præsentis, & futuras in hac vita, est simpliciter inextinguibilis. 127. 14.
6. *P*otest in aliquo sensu dici extingui. 130. 15.
7. Conscientia circa actiones præteritas potest omnino in hac vita extingui. 132. 15.

DISPU-

DISPUTATIO II.

De Conscientiâ rectâ.

SECTIO PRIMA.

1. Quid sit Conscientia recta? 1. 16.
2. Quomodo intelligendum sit illud Aristotelis: Veritas practica est conformitas ad appetitum rectum? ibid.
3. Proponitur sententia tenenda. 3. 16.
4. In quonam consistat veritas rationis, qua est conscientia? 11. 17.
5. Proponitur nostra sententia. 12. 17.
6. Utrum idem sit conscientia recta, atque conscientia vera? 15. 17.
7. Proponitur nostra sententia. 18. 17.
8. In quonam ex prædictis significationibus accipienda sit conscientia recta. 20. 17.

SECTIO II.

1. Utrum Conscientia recta necessaria sit ad regulandas actiones honestas? 23. 18.
2. Sufficit, non necessarium requiritur. 24. 18.

SECTIO III.

1. Utrum, & quomodo obliget conscientia recta? 49. 20.
2. Non obligat quando solum proponit res, qua sunt de consilio. ibid.
3. Maxime vero quando proponit legem, aut præceptum. 50. 20.
4. Utrum tunc obliget ratione sui: an solum ratione legis, aut præcepti? 53. 20.
5. Proponitur nostra sententia. 54. 20.
6. Utrum qui peccat contra conscientiam rectam de uno tantum præcepto, aut lege, unum tantum peccatum committat? 63. 21.
7. Utrum idem dicendum sit, etiam in sententia afferente, conscientiam rectam ex se obligare? 64. 21.
8. Qualiter conscientia recta obliget? à n. 67. 21.

SECTIO IV.

1. Utrum, & quomodo conscientia recta debeat existere, ut obliget? 81. 23.
2. Explicatur sensus questionis. ibid.
3. Utrum quando quis actu peccat contra conscientiam rectam, hæc debeat actu, seu formaliter: an virtute, seu habitu existere? 85. 23.
4. Proponitur prima sententia. ibid.
5. Proponitur secunda. à num. 91. 24.
6. Proponitur tertia. à n. 96. 24.
7. Quando quis peccat contra conscientiam rectam ordinariè facit contra illam actu existentem. 102. 25.
8. Aliquando facit contra illam solum virtute existentem. 104. 25.
9. Ut conscientia recta obliget, sufficit, quod existat virtualiter per sui recordationem. 105. 25.

SECTIO V.

1. Utrum, & quomodo conscientia recta deponi possit? à n. 123. 27.
2. Declaratur sensus questionis. ibid.
3. Potest deponi per inconsiderationem. 124. 27.
4. Potest etiam deponi, non tamen licitè, per voluntariam distractionem. 134. 28.
5. Potest etiam deponi per rationes inducentes in contrarium: aliquando tamen cum peccato, & aliquando sine illo. 137. 28.

DISPUTATIO III.

De Conscientiâ erroneâ.

SECTIO PRIMA.

1. AN detur, & quid sit Conscientia erronea? 1. 28.
2. Datur conscientia erronea. ibid.
3. Quot, & quales causas habeat conscientia erronea? à n. 11. 29.

SECTIO II.

1. Qualis sit Conscientiæ erroneæ divisio? 23. 31.
2. Quanam conscientia sit erronea juris? ibid.
3. Quanam sit erronea facti. 26. 31.
4. Quanam sit erronea vincibiliter, & invincibiliter? à n. 27. 21.

SECTIO III.

1. Utrum Conscientia invincibiliter erronea obliget? 36. 32.
2. Proponuntur variae sententiae. 37. 32.
3. Proponitur nostra sententia. 39. 32.

SECTIO IV.

1. Solvuntur aliqua argumenta, & dubia circa præcedentem doctrinam. à n. 64. 35.

SECTIO V.

1. Qualiter mereatur, qui cum conscientia erroneâ dicente aliquid esse honestum, operatur? 80. 37.
2. Declaratur status questionis. ibid.
3. Quid de conscientia invincibiliter erroneâ sic operante? à n. 81. 37.
4. Utrum huiusmodi actus conformis conscientia invincibiliter erranti habeat bonitatem, non solum in genere, sed etiam in specie? 108. 40.

SECTIO VI.

1. Quid in proposito eventu dicendum de Conscientia vincibiliter erroneâ. 110. 40.
2. Utrum huiusmodi actus sit saltem secundum quid, nempe ex objecto bonus? 115. 41.

SECTIO VII.

1. Utrum, & quomodo Conscientia invincibiliter erronea obliget in casu perplexitatis? à n. 121. 41.
2. Proponitur status questionis. ibid.
3. Resolutio questionis. 128. 42.

SECTIO VIII.

1. Utrum Confessarius teneatur pœnitentem: & quilibet homo particularis proximum admonere Conscientia erroneâ laborantem? à n. 143. 44.
2. Confessarius, si à pœnitente interrogetur, teneatur veritatem aperire. 144. 44.
3. Idem dicendum, si error, sive ignorantia sit vincibilis; aut circa rem, que est necessaria ad salutem necessitate medii. 145. & 146. 44.
4. Idem dicendum, si error sit circa alias res, ut circa impedimentum matrimonii, si nullum timeatur damnus: non tamen si timeatur. à n. 148. 44.

SECTIO IX.

1. Quid dicendum de quolibet particulari respectu proximi Conscientia erroneâ laborantis? 159. 45.
2. Teneatur illum admonere, si sit spes, admonitionem profuturam. 161. 45.
3. Non tamen, si nulla sit spes fructus. 169. 46.
4. Qualis spes fructus requiratur? à n. 171. 46.
5. Quid si proximus sit in extremis, & moraliter sit certum, postea admonitione, decessurum, in gratia, secus vero in peccato moriturum? Teneatur ne illum admo-

Disput. Sectionum, &c.

admonere etiam cum periculo propriae vitae? 175. 47
 6. *Aliqua hinc deducuntur circa correctionem fratrum?* à n. 178. 47.

SECTIO X.

1. *Utrum possit homo delectari, & gaudere de opere ex se malo, facto tamen ex conscientia illud bonum existimante?* à n. 181. 48.
2. *Licitum est habere delectationem, & complacentiam de effectibus sibi utilibus relictiis ab actu malo facto per conscientiam erroneam.* 182. 48.
3. *Possumus etiam gaudere de causâ malâ talium effectuum, quam dedimus sine peccato, quatenus credebamus non esse peccatum.* 184. 48.
4. *Utrum licita sit talis delectatio, & complacentia immediate tendens in ipsam causam malam talium effectuum?* à n. 186. 48.

SECTIO XI.

1. *Solvuntur aliquot argumenta contra præcedentem doctrinam.* à n. 201. 50.
2. *Colliguntur aliqua ex tradita doctrina de desiderio pollutionis in somno.* à n. 207. 50.
3. *Proponitur doctrina contraria sequenda de desiderio pollutionis futurae in somno, & de gaudio illius sic habitæ.* à n. 210. 51.
4. *Quid de delectatione sponsi, aut viduæ ex cogitatione culpa habitæ, aut habendæ?* à n. 220. 52.

SECTIO XII.

1. *Solvuntur alia argumenta circa præcedentem doctrinam de delectatione operis mali.* à num. 232. 53.
2. *Quid dicendum de desiderio, & complacentia rei malæ sub conditione, quod esset bona?* 237. 54.
3. *Aliqua, quæ ex hac doctrina colliguntur.* à num. 238. 54.

SECTIO XIII.

1. *Utrum possimus alicui suadere, ut faciat rem malam, quam illi conscientia erronea dicit esse bonam?* 247. 55.
2. *Sensus questionis exponitur.* ibid.
3. *Negativa resolutio tenenda.* à n. 248. 55.

SECTIO XIV.

1. *Utrum conscientia vincibiliter erronea obliget?* 258. 57.
2. *Proponitur sententia tenenda.* à n. 260. 57.
3. *Colliguntur aliqua ex tradita doctrinâ.* à n. 265. 57.

SECTIO XV.

1. *Utrum conscientia erronea magis obliget, quam aliæ leges?* 276. 58.
2. *Proponitur status questionis.* ibid.
3. *Resolvitur questio diverso modo.* à n. 278. 59.
4. *Aliqua deducuntur.* à n. 291. 60.
5. *Qualiter conscientia erronea debeat existere ut obliget?* 293. 60.

SECTIO XVI.

1. *Proponuntur, & resolvuntur aliquot dubia circa conscientiam erroneam.* à n. 297. 60.
2. *Utrum equaliter peccent delinquentes contra legem veram, & contra legem solum apparenter propositam per conscientiam erroneam?* ibid.
3. *Utrum peccatum contra conscientiam vincibiliter, aut invincibiliter erroneam constituatur in aliquâ certâ specie?* 299. 61.
4. *Utrum agere contra conscientiam erroneam sit peccatum mortale: an veniale?* 301. 61.
5. *Utrum agere contra conscientiam erroneam dictantem aliquid esse peccatum, non tamen determinantem; an sit mortale, vel veniale, sit nihilominus mortale?* à n. 302. 61.
6. *Utrum ex dispensatione Dei possit aliquis agere contra conscientiam erroneam absque peccato?* 312. 62.
7. *Proponuntur varia sententiæ.* ibid.

8. *Proponitur nostra sententia.* 319. 63.
 9. *Utrum, & quomodo dici possit absolute, quod Deus possit dispensare in omni conscientia errante?* 323. 63.

SECTIO XVII.

1. *Utrum, & quomodo conscientia erronea possit licite deponi?* 324. 63.
2. *Quomodo deponatur.* ibid.
3. *Utrum possit licite deponi?* 329. 64.
4. *Quomodo deponi possit?* ibid.
5. *Utrum ratio, per quam deponenda est conscientia erronea, debeat esse efficacior ipsâ conscientia?* 335. 64.
6. *Utrum homo teneatur conscientiam erroneam deponere?* 338. 64.
7. *Quando teneatur illam deponere?* ibid.
8. *Utrum sit gravius peccatum operari contra: an operari juxta conscientiam vincibiliter erroneam?* à n. 344. 65.

DISPUTATIO IV.

De conscientia probabili, & improbabili.

SECTIO PRIMA.

1. *Quanam sit opinio probabilis?* 1. 65.
2. *Rejiciuntur variae sententiæ tanquam improbabiles.* à n. 2. 65.
3. *Aliæ opinioniones improbandæ rejiciuntur.* 7. 66.
4. *Quidnam sit opinio?* 12. 67.
5. *Quanam opinio censeri debeat probabilis?* 17. 67.
6. *Utrum auctoritas Doctorum possit probabilitatem efficere?* 19. 67.

SECTIO II.

1. *Utrum, & quomodo ratio, & auctoritas probabilitatem efficiant?* à n. 22. 67.
2. *Utrum ad faciendam probabilitatem habeat majorem vim ratio, quam auctoritas?* ibid.
3. *Auctoritas, non solum est utilis, sed necessaria indoctis, & imperitis.* 24. 68.
4. *Utrum ad probabilitatem opinionis sufficiat sola auctoritas Sapientum, si sit destituta omnino ratione?* à n. 25. 68.
5. *Utrum sola ratio absque ulla auctoritate Doctorum sufficiat ad efficiendam opinionem probabilem?* à n. 33. 69.
6. *Quanam ratio sufficiat ad dandam probabilitatem alicui opinioni?* 39. 69.
7. *Utrum rustici quando auctoritate sapientum assentiuntur probabiliter, opus sit, ut etiam assentiatur ex aliqua ratione?* 40. 69.
8. *Utrum multitudo Doctorum efficiat opinionem probabilem?* à n. 43. 70.

SECTIO III.

1. *Utrum ad probabilitatem efficiendam sufficiat unus Doctor?* 47. 70.
2. *Colliguntur aliqua ex doctrina tradita.* 50. 70.
3. *Utrum eadem probabilitas, quæ sufficit pro rusticis, & indoctis, sufficiat etiam pro doctis?* 56. 71.

SECTIO IV.

1. *Quanam opinio censenda sit probabilior?* à n. 59. 71.
2. *Declaratur sensus questionis.* 60. 71.
3. *Quoad probabilitatem intrinsecam, illa opinio censetur probabilior, quæ nititur melioribus, & solidioribus rationibus.* 62. 72.
4. *Quando una opinio nititur majore auctoritate, & alia meliori ratione, hæc regulariter censetur probabilior.* 63. 72.

Index Tractatum,

5. In rebus, quae habent dependentiam à jure humano, illa opinio est probabilior, quae pro se habet legem, aut decretum magis expressum: aut consuetudine magis recepta probatur. 65. 72.
6. Quando opiniones versantur circa aliquid, quod fundatur in rebus, illa est probabilior, quae est revelatis conformior. 67. 72.
7. Opiniones illorum sunt ut probabiliores praeferenda, qui plus in earum studium incubuerunt, & magis ad eorum professionem spectant. 68. 72.
8. Colliguntur aliqua ex hac doctrina. à n. 69. 72.
9. In materia theologica quamvis sit opinio probabilior? 75. 73.
10. Quid in materia fidei, & morum, ceteris paribus? 76. 73.
11. Quid de eorum opinione, qui sine passione censent, etsi sint pauciores, quam qui è contra censent? 77. 73.
12. Quid de opinione Antiquorum, & Recentiorum, si cetera sint paria? 79. 73.
13. Quid de opinione, pro qua est major Doctorum numerus, si cetera sint paria? 81. 73.

SECTIO V.

1. Quanam opinio dicenda sit communis, & tutior? 82. 74.
2. Ut opinio sit communis debet habere pro se plures Auctores classici, qui eam ex professo tractent, & sufficiat, si sint sex, aut septem, licet sint pauciores alii non classici. ibid.
3. Aliqua deducuntur ex hac doctrina. à n. 83. 74.
4. Non idem est opinio probabilior, & tutior. 86. 74.
5. Aliqua deducuntur, & explicantur. 89. 74.

SECTIO VI.

1. Utrum Conscientia probabilis sufficiat ad rectitudinem actionis humanae? à n. 93. 75.
2. Ad honestatem actionis humanae non est necessaria conscientia recta, sed sufficit probabilis. ibid.
3. Quando quis habet certitudinem pro una parte, & in contraria datur periculum peccati, licet hoc respectu omnium Doctorum sit probabilis, non est licitum secundum eam operari. 111. 77.

SECTIO VII.

1. Aliquot dubia circa praecedentem doctrinam resolvuntur. à n. 113. 77.
2. Utrum ex duabus opinionibus inaequaliter probabilibus liceat sequi probabilior, quae sit tutior, aut aequè tuta? ibid.
3. Utrum judicans probabilem unam partem, & in contraria, in qua est periculum peccandi, nullam agnoscit probabiliter a se, possit nihilominus licitè secundum hanc operari? 114. 77.
4. Utrum quando utraque pars est aequè probabilis, & aequè tuta, possit quis pro libito eligere, quam partem maluerit? 115. 77.
5. Utrum regulariter, & per se loquendo, liceat sequi partem minus probabilem, tutam tamen? 123. 78.

SECTIO VIII.

1. Utrum liceat sequi opinionem minus probabilem, & minus tutam? à n. 124. 78.
2. Colliguntur aliqua ex tradita sententia. à num. 137. 80.

SECTIO IX.

1. Solvuntur argumenta contra praecedentem doctrinam. à n. 139. 80.
2. Utrum liceat sequi opinionem probabilem docentem, licere uti notitia habità per Confessionem, dummodo peccata non revelentur, neque laedatur jus poenitentis? 154. 82.
3. Proponitur sententia affirmans. 155. 82.
4. Plura deducuntur ex tradita sententia. à n. 156. 82.
5. Utrum Parochi, & Praelati sequentes hanc opinionem,

non solum possint licitè, sed etiam teneantur illà uti in administratione officii? 159. 82.

SECTIO X.

1. Proponitur sententia negativa tenenda. à num. 161. 82.
2. Deducuntur aliqua ex sententia tradita. 173. 84.
3. Solvuntur alia argumenta contra principalem questionem num. 124. traditam à num. 176. 84.
4. Aliqua hinc deducuntur. 186. 85.

SECTIO XI.

1. Utrum dari possit opinio, quae sit probabilis solum speculative, non autem practice? 187. 85.
2. Declaratur status questionis. ibid.
3. Proponitur resolutio affirmativa. à n. 190. 85.
4. Aliqua deducuntur, & notantur ex tradita sententia. à n. 202. 87.

SECTIO XII.

1. Utrum opinio probabilis conferat jurisdictionem? à n. 209. 87.
2. Sensus questionis. ibid.
3. Proponitur sententia affirmativa tenenda. à num. 210. 87.
4. Quaedam ex illa deducuntur. à n. 216. 88.
5. Quid de jurisdictione meru extorta? à n. 219. 88.

SECTIO XIII.

1. Utrum Confessarius teneatur opinioni poenitentis se conformare? à n. 226. 89.
2. Sensus questionis proponitur. ibid.
3. Confessarius, si sit proprius Parochus, siue non, potest absolvere poenitentem secundum illius opinionem probabilem contra propriam oppositam. à num. 230. 89.
4. Imò non solum potest, sed etiam tenetur illum absolvere post auditam confessionem. 233. 90.
5. Non tamen tenetur hujus poenitentis Confessionem audire, nisi sit proprius Parochus. 237. 90.
6. Utrum casu, quo Confessarius, siue proprius, siue delegatus tenetur hujusmodi poenitentem absolvere, ad id teneatur sub peccato? 240. 91.
7. Proponuntur varia sententiae. ibid.
8. Proponitur nostra sententia. 243. 91.
9. Deducuntur aliqua ex hac doctrina. 247. 91.

SECTIO XIV.

1. De aliquibus personis, quae licitè, aut illicitè sequuntur opinionem probabilem. 249. 91.
2. Utrum subditus teneatur obedire suo Praelato contra suam propriam opinionem? ibid.
3. Sensus, & status questionis. ibid.
4. Quando subditus opinatur, quod Praelatus non habet jurisdictionem, non tenetur ei praecipienti obedire. à num. 254. 92.
5. Quando Praelatus est legitimus, & veram habet jurisdictionem, praecipit tamen rem ita difficilem, licet honestam, & subditus ob rationes, vel auctoritatem Doctorum, habet opinionem probabilem contrariam, quod non tenetur obedire, potest illam sequi: etiam si opinio Praelati sit probabilior. à n. 263. 93.
6. Quando subditus habet opinionem practice probabilem, quod Praelatus praecipit rem illicitam, potest, non tamen tenetur obedire. 267. 93.
7. Probabile est, subditum probabiliter opinantem, mandatum superioris esse illicitum, aut ejus jurisdictionem excedens, non teneri exequi, & obedire. 276. 94.
8. Oppositum ut probabilius tenendum, & consulendum in praxi. 277. 94.

SECTIO XV.

1. Utrum Doctor, Magister, Confessor, & Confessarius teneantur docere, & respondere secundum suam opinionem? à n. 279. 95.
2. Doctores, seu Rectores alicujus cathedrae, non

teneantur

Disput. Sectionum, &c.

venentur docere, quae sibi videntur esse probabiliora. ibid.

3. Doctor, aut Magister, qui opiniones improbables docet, aut ex malitia, aut ex ignorantia culpabili in rebus ad fidem, aut ad mores pertinentibus, peccat mortaliter. 280. 95.
4. Doctor, & Magister communiter docentes opiniones improbables, etiam in rebus parvi momenti, v. g. Logica, aut Grammatica, peccant mortaliter. 281. 95.
5. Non ita tamen peccarent, si non in praxi, sed in solo assensu tenerent opiniones improbables etiam circa res morales. 283. 95.
6. Vir doctus potest, & sapè convenit consulere aliorum opinionem minus probabilem, relicta propria probabiliori. à n. 285. 95.
7. Limitatio ab aliquibus adducta. 290. 96.
8. Non admittitur praedicta limitatio. 293. 96.
9. Quid, si Doctor interrogetur expressè de sua opinione? 296. 96.
10. Utrum Doctor, qui sentit opinionem deobligantem esse improbabilem, possit remittere interrogantem ad alium Doctorem, quem scit ut probabilem defendere? 297. 96.
11. Utrum, cui grata non est opinio alicujus Doctoris, possit licitè alium, & alium adire, quousque inveniat alium, qui ad placitum sibi respondeat? 299. 97.

SECTIO XVI.

1. Utrum liceat mutare opinionem semel electam circa eandem rem? 301. 97.
2. Sensus quaestionis proponitur. 302. 97.
3. Quando circa eandem rem dantur duae opiniones probabiles, potest homo semel eligere, quam maluerit, & in illa persistere. 303. 97.
4. Quando lex praecipiens est certa, & res non sit integra tempore, quo mutatur opinio, non est licitum hanc semel electam mutare. 307. 97.
5. Maxime autem si utraque, aut una ex his conditionibus deficiat. 310. 98.
6. Colliguntur aliqua ex tradita doctrina. à num. 318. 99.

SECTIO XVII.

1. De opinione, quam debet sequi Medicus in adhibendis medicinis. 321. 99.
2. Quando medicamentum est certum, non potest Medicus uti medicamento probabiliori. 321. 99.
3. Neque applicare minus probabile, relicto probabiliori. 324. 100.
4. Maxime tamen, si alii Medici periti illud iudicent probabilius, & magis salutariferum. 325. 100.
5. Quando nullum est medicamentum certum, potest, imò tenetur Medicus adhibere probabile, & quando non est probabile, adhibere dubium, dummodò sit certus, medicamentum minime nociturum. 330. 100.
6. Medicus applicans pharvacum, de quo dubitat, salutariferum, an potius noxium futurum sit, peccat, etiam si id faciat, ut experietur, & scientiam acquirat, adhuc in desperatis. 332. 100.
7. Quando Medicus opinatur, pharvacum esse noxium, alii contrarium opinantibus, non potest consulere egrotum, ut illud accipiat, nisi prius deponat suam opinionem. 334. 100.
8. Quando minime nociturum novit, dubitat tamen, an proderit, potest, & tenetur illud applicare. 335. 101.
9. Utrum quando egrotus est desperatus, & nullum datur pharvacum certum, aut probabile, sed solum dubium, & aliunde mors egroti est certa, liceat tale remedium adhibere? 336. 101.
10. Proponitur sententia negativa. ibid.

11. Proponitur affirmativa. 339. 101.

12. Utraque sententia est satis probabilis: possunt tamen conciliari. 344. 101.

13. Plura deducuntur ex tradita doctrina. à n. 344. 101.

SECTIO XVIII.

1. De opinione, quam debet sequi Advocatus. 360. 103.
2. Quam necessarii sint Advocati: quales eorum partes: qualis numerus: & quibus personis concedatur hoc munus exercere? ibid.
3. Utrum, & quando hi, quibus jure prohibitum est patrocinari, in hoc peccent mortaliter? 366. 104.
4. Quam opinionem debeat sequi in causis patrocinandis, ut licitè, & rectè procedat? 367. 104.
5. Sensus quaestionis proponitur. ibid.
6. Quando varietas opinionum in eo est, an liceat Advocato hanc, aut illam rem agere; hoc, aut illo modo causam patrocinari, licitum est, & integrum sequi opinionem minus probabilem. 368. 104.
7. Quando sunt opiniones aequè probabiles, quia scilicet res vel in jure, vel in facto, aequè dubia est, integrum, & licitum est utramlibet partem tueri, sive Actoris, sive Rei. 369. 104.
8. Quando credit causam sui clientuli esse minus probabilem, etiam ei integrum est pro illo, aut pro alia parte patrocinari. 373. 105.
9. Non ita tamen quando credit causam sui clientuli parum probabilitatis habere. 378. 105.
10. Potest etiam advocare licitè, quoties causa est dubia, aut jure, aut facto. 379. 105.
11. Utrum, & quando possit utramque partem tueri? 380. 105.
12. Utrum habens causam justam, possit Adversarium decipere? 382. 106.
13. Utrum, & quomodo Advocatis liceat pacisci de salario cum clientulis? à n. 384. 106.
14. Plura colliguntur ex tradita doctrina. à num. 387. 106.

SECTIO XIX.

1. Quam opinionem teneatur Judex sequi in sententiis ferendis? 395. 107.
2. Supponuntur aliqua, à n. 396. 107.
3. Quando certum est, se habere efficaciores probationes, tam juris, quam facti, tenetur Judex pro se sententiam ferre. 401. 108.
4. Quando in civilibus duo sunt aequales in probabilitate juris, & inaequales in probabilitate facti, aut à contra, tenetur Judex sententiam ferre pro eo, quò habuerit majorem probabilitatem juris, vel facti. 402. 108.
5. Quando probabilitas facti in civilibus est aequalis, & jus non magis uni, quam alteri parti favet, tenetur Judex rem dividere, si sit divisibilis. 404. 108.
6. Idem dicendum, quando probationes facti, non certò, sed sub opinione sunt aequales: aut casu, quo sint aequales, sub opinione tamen est, cuinam parti jus magis favet: aut casu, quo unus excedat in probationibus facti, alius excedit in probationibus juris. à n. 406. 108.
7. Quando datur aequalis probabilitas facti, & jus magis uni, quam alteri favet, debet Judex sententiam ferre pro eo, cui jus magis favet. 414. 109.
8. Quando datur aequalis probabilitas facti in criminalibus, jus Reo favet, sicq; pro illo ferenda est sententia. 416. 109.

SECTIO XX.

1. Resolvitur quid in praesenti quaestione sit prohibitum, à n. 418. 110.
2. Haec prohibitio non est extendenda ad Advocatos. ibid.

3. Neque

Index Tractatum.

3. Neque ad Judicem in foro interno. 419. 110.
4. Neque ad Judicem sententiam proferentem in casibus, de quibus supra à n. 401. usq. ad n. 417. ut patet. 420. 110.
5. Neque ad Judicem, dum agitur de illius jurisdictione. 421. 110.
6. Neque ad Judicem proferentem sententias interlocutorias. 422. 110.
7. Hujusmodi prohibitio intelligenda est de Judice supremo sententiam definitivam proferente. à n. 423. 110.
8. Quinam hanc sententiam prohibitam asseruerint? 429. 111.
9. Defenduntur aliqui Doctores Societatis JESU, quibus doctrina prohibita ab aliquibus adscribitur. à n. 430. 111.

SECTIO XXI.

1. Resolvuntur aliquot dubia circa præcedentem doctrinam. 436. 112.
2. Utrum integrum, & licitum sit Judici sequi opinionem, secundum quam Senatus Supremus pronunciat? ibid.
3. Colliguntur aliqua ex hac sententia. 437. 112.
4. Quid dicendum de Judice inferiori? 438. 112.
5. Utrum Judex, qui sententiam fert pro parte probabili contra probabilem, teneatur illi ad restitutionem? 443. 113.
6. Utrum integrum, & licitum sit Judici sequi opinionem minus probabilem, tutiorem tamen, relicta probabili, sed minus tutâ? à n. 447. 113.
7. Proponuntur variae sententiae. 448. 113.
8. Proponitur nostra sententia. à n. 452. 114.

SECTIO XXII.

1. Qualiter possit, & teneatur Judex se gerere in criminalibus, priusquam ferat sententiam contra Reum probatum nocentem, quem tamen ipse novit innocentem in causa mortis? 458. 114.
2. Judex in tali eventu non potest ullo modo hujusmodi innocentem ad mortem damnare. à n. 460. 114.
3. Idem dicendum de pena mutilationis. 487. 117.

SECTIO XXIII.

1. Utrum in administratione Sacramentorum licitum sit uti opinione minus probabili, relicta probabili, & tutiori? 488. 117.
2. Sensus quaestionis. ibid.
3. In casibus, in quibus tantum agitur de honestate operis, nempe, an liceat, vel non liceat, integrum est Ministro Sacramentorum uti opinione minus probabili, relicta probabili, etiam prohibitione, de qua supra n. 489. suppositâ. 490. 118.
4. Idem dicendum etiam circa valorem Sacramenti, dummodo sit gravis necessitas. 491. 118.
5. Aliqua deducuntur ex hac doctrina. à num. 492. 118.
6. Non obstante prædictâ prohibitione possunt recipientes Sacramenta uti opinione minus probabili, relicta probabili. 496. 118.
7. Idem dicendum de Ministro Sacramentorum circa potestatem, sive jurisdictionem administrandi talia Sacramenta. 498. 119.
8. Suppositâ prohibitione, de qua supra num. 489. illicitum est Ministris Sacramentorum, sive certis, sive ex opinione tales sint, sequi opinionem minus probabilem, relicta certâ, & probabili, circa valorem Sacramentorum in illis conferendis, & exercendis. 499. 119.
9. Supponuntur, & notantur aliqua à n. 500. 119.
10. Ministri Sacramentorum tenentur jure divino retinere in usu Sacramentorum materias, & formas à Christo Domino institutas. 505. 120.
11. Haec sunt determinata ex Christi Domini institutio-

ne, & prout sic necessaria ad vera Sacramenta conficienda. 506. 120.

12. Easdem substantialiter, & immutabiliter assignavit Christus Dominus pro tota Ecclesia. 508. 120.
13. In Ecclesia non est potestas mutandi materias, aut formas Sacramentorum. 509. 120.
14. Quilibet earum mutatio in aliquo essentiali est mortaliter peccaminosa, & irritat Sacramentum. à n. 515. 120.
15. Minister Sacramentorum tenetur sub peccato gravi applicare materiam, & formam certam, omisâ dubiâ, aut incertâ, extra casum tamen urgentis necessitatis. à n. 519. 121.

SECTIO XXIV.

1. Solvuntur aliquot argumenta contra præcedentem doctrinam. à n. 528. 122.
2. Quid de attritione, prout est materia proxima Sacramenti Penitentiae. 537. 123.
3. Proponuntur variae sententiae. à n. 541. 123.
4. Proponitur sententia tenenda. à n. 549. 124.
5. Utrum sciens, se solum habere attritionem supernaturalem ut talem, possit licitè accedere ad Sacramentum? 557. 125.
6. Utrum etiam in articulo mortis sufficiat attritio cognita ut talis cum Sacramento? 562. 126.

SECTIO XXV.

1. Utrum Consilarii Regis possint sequi opinionem minus probabilem circa impositionem vestigalium? à n. 568. 126.
2. Sensus quaestionis. ibid.
3. Aliqua supponuntur de justitia, & potestate imponendi tributa, & de personis, quae tenentur ad illa solvenda. à n. 569. 126.
4. Utrum quando sunt duae opiniones circa justitiam, & injustitiam tributi imponendi, possint Regis Consilarii, sive Procuratores Civitatum, qui ad talem impositionem vocantur ad Comitiam, consentire, consulere, & acceptare talem impositionem sequentes opinionem minus probabilem. à n. 581. 128.
5. Utrum Princeps teneatur circa tributorum impositionem sequi opinionem, quam ei sequendam proponunt ejus Consilarii, & Civitatum Procuratores ad id vocati? 586. 128.
6. Aliqua deducuntur ex traditâ doctrinâ. à n. 588. 128.

SECTIO XXVI.

1. Quam opinionem debeat sequi Rex in bello inferendo? à n. 591. 129.
2. Supponuntur aliqua de honestate belli: de causis ad id requisitis: de illius injustitia: de personis, quae illud possunt facere: contra quas personas fieri possit. ibid.
3. Supremus Rex, antequam bellum inferat, tenetur ad diligentiam cause, & justitiae examinationem faciendam. 598. 129.
4. Si quis sit in possessione cum aequali probabilitate facti, non potest alius ei bellum indicere. à num. 599. 130.
5. Quinam hujusmodi litem definire debeat? 603. 130.
6. Proponuntur variae sententiae. ibid.
7. Proponitur sententia tenenda. 608. 130.
8. Quomodo, & à quo decidenda est causa, si controversia sit inter Principes supremos? à n. 611. 131.
9. Proponuntur variae sententiae. ibid.

SECTIO XXVII.

1. Quam opinionem debeant sequi milites, ut possint, & teneantur Principi obedire in bello? à n. 618. 131.
2. Qui ad consilium vocantur tenentur examinare justitiam belli sub obligatione peccati gravis, & restituendi damna inde secuta. 619. 131.

3. Non

3. Non tamen tenentur id examinare Minores Reipublica, neque Milites, siq; possunt arma capere, quando eis non constat de iniustitia belli, & Principi obedire. 620. & 621. 132.
4. Utrum nomine subditorum veniant etiam alienigene mercede conducti? 623. 132.
5. Utrum hi teneantur inquirere de iniustitia belli: & quando? à n. 624. 132.
6. Utrum extranei possint, causâ non examinatâ, auxilium alicui Principi extraneo prestare; & ad quam restitutionem teneantur sic adiuvando? à n. 627. 132.
7. Aliqua deducuntur. à n. 631. 133.
8. Quid dicendum de cooperantibus in bello iniusto: Ubi de Christianis captivis quando sunt inter Turcas? à n. 638. 133.

DISPUTATIO V.

De Conscientiâ dubiâ.

SECTIO PRIMA.

1. Quid, & quotuplex sit Conscientiâ dubiâ: & an homo cum illa possit licetè operari? à n. 1. 134.
2. Quid sit Conscientiâ dubiâ? ibid.
3. Quid sit dubium positivum: negativum: juris: facti: speculativum: & practicum? ibid.
4. Utrum licitum sit operari cum Conscientiâ dubiâ? 7. 135.
5. Operari contra Conscientiâ practicè dubiâ est peccatum, sive mortale, sive veniale, prout illud, de quo practicè quis dubitat, est mortale, aut veniale. 9. 135.
6. Licitum est operari contra Conscientiâ speculativè dubiâ. à n. 13. 135.
7. Utrum quis teneatur adhibere diligentiam ad excludendum dubium speculativum? 20. 136.

SECTIO II.

1. Utrum legitima possessio sit rationabilis, & sufficiens causâ deponendi Conscientiâ dubiâ, & honestandi operationem in materia iustitiæ? à n. 21. 136.
2. Sensus questionis. ibid.
3. Proponitur varia sententiæ. ibid.
4. Proponitur sententiâ tenenda. 23. 137.
5. Utrum sic possidens, & omitens diligentiam ad inquirendum verum dominum, de quo postea non potest inquirere, & si antea inquireret, posset comparere, teneatur, persistente tali dubio, restituere? ibid.
6. Quid, si pramissâ diligentia, & dubio persistence, magis propendeas, quod res sit aliena? 29. 137.
7. Utrum certus de contractu, dubius tamen de solutione, aut de causa ab illa excusante, teneatur solvere? 33. 138.
8. Utrum possidens mala fide, cum dubius est, ad quem res pertinet, teneatur illam integram restituere, & quando? à n. 34. 138.
9. Utrum emens rem furtivam, ut verum Dominum inquirat, & ei illam restituat, peccet? 40. 138.
10. Varia deducuntur ex traditâ doctrinâ. à n. 42. 138.

SECTIO III.

1. Explicatur magis præcedentis sectionis doctrina. 33. 140.
2. Quid dicendum in dubio, quo quis dubitat, an ex suo consilio fuerit subsecutum damnâ? ibid.
3. Sensus questionis. ibid.
4. Proponitur varia sententiâ. à n. 54. 140.
5. Proponitur nostra sententiâ. à n. 58. 140.
6. Colliguntur aliqua à n. 60. 140.

Tom. 2.

7. Quid de depositario, aut commodatario in dubio, an ex sua culpa perierit depositum, aut commodatum? 62. 140.
8. In dubio, an quis sit legitimus, naturalis, vel spurius, qualis debeat reputari? à n. 63. 141.
9. Proponuntur varia sententiæ. ibid.
10. Nostra sententiâ declaratur. à n. 67. 141.
11. Aliqua deducta. à n. 69. 141.
12. Simulter statim à morte mariti alteri nubat, & intra novem Menses à secundo matrimonio pariat, cujusnam filius ille reputandus est? 71. 141.

SECTIO IV.

1. Quædam circa præcedentem doctrinam deducuntur. 74. 142.
2. Ex quibusnam signis debeat quis reputari filius legitimus. ibid.
3. Filius illegitimus, cujus pater in dubio est, à quo nam debeat alimenta accipere? 81. 142.
4. Sensus questionis. ibid.
5. Proponitur prima sententiâ. 82. 142.
6. Proponitur secunda probabilior. à n. 86. 143.

SECTIO V.

1. Utrum in materia aliarum virtutum à iustitia sit in dubio melior conditio possidentis? à n. 96. 143.
2. Sensus questionis. ibid.
3. Proponitur quid sentiendum. à n. 98. 144.
4. Aliqua deducuntur. à n. 112. 146.

SECTIO VI.

1. Utrum dubius de lege, aut præcepto teneatur ad eorum observationem? à n. 124. 147.
2. Sensus questionis. ibid.
3. Quando possessio stet pro homine, an pro lege, vel præcepto? 125. 147.
4. Hinc plura deducuntur. à n. 129. 147.

SECTIO VII.

1. Traditur secunda regula ad cognoscendum, cui nam parti faveat possessio, & pro qua stet præsumptio. à n. 138. 148.
2. Plura deducuntur ex tradita regulâ. à n. 145. 149.
3. Utrum in casu dubio detur locus Epikeia? 157. 150.

SECTIO VIII.

1. Ad quid teneatur dubius de Voto, Juramento, aut Promissione? à n. 165. 151.
2. Utrum dubius de voto, juramento, aut promissione teneatur ad eorum impletionem? ibid.
3. Quid de eo, qui dubitat, an animum habuerit vendendi, jurandi, aut promittendi? 171. 152.
4. Quid quando verba ambigua sunt? 172. 152.

SECTIO IX.

1. Elucidatur magis præcedens doctrina. à n. 181. 153.
2. Quid de eo, qui dubitat de deliberatione voti, juramenti, aut promissionis? ibid.
3. Quid in dubio deliberationis ex defectu ætatis? à n. 182. 153.
4. Quid in dubio ex impedimento naturali, aut accidentali, qualis est somnus, phrenesis, aut ebrietas? à n. 188. 154.
5. Quid in dubio deliberationis ex subita passione, ira, morbo, bello, tempestate, &c. à n. 192. 154.
6. Quid in dubio, an materia voti, juramenti, aut promissionis fuerit licita? à n. 195. 154.

SECTIO X.

1. Aliqua ex præcedente doctrina deducuntur, & resolvuntur. à n. 198. 155.
2. Quid in dubio, an habueris intentionem te obligandi sub mortali, aut veniali? 204. 155.
3. Utrum dubitans, an post 12. horam noctis comederit, possit sequenti die communicare? à n. 209. 156.
4. Sensus questionis. ibid.
5. Aliqua notanda in præsentis doctrina. à n. 223. 157.

b

6. Aliqua

Index Tractatum,

6. *Aliqua deducuntur.* à n. 225. 158.

SECTIO XI.

1. De Conscientia dubia in materia Censurarum. à n. 232. 158.
2. Utrum dubius, an excommunicationem contraxerit, censendus sit excommunicatus? ibid.
3. Proponuntur varia sententia. ibid.
4. Proponitur sententia tenenda. à n. 237. 159.
5. Plura deducuntur ex tradita doctrina. à num. 247. 160.
6. Utrum sciens jus aliquid prohibens, & ignorans id prohibere sub excommunicatione, illam incurrat? à n. 264. 162.
7. *Aliqua colliguntur ex tradita doctrina.* 275. 163.

SECTIO XII.

1. De Conscientia dubia circa Irregularitatem. 276. 163.
2. Utrum in dubio juris, aut facti de delicto, cui annexa est irregularitas, censendus sit quispiam irregularis? ibid.
3. Sensus questionis. ibid.
4. Proponuntur varia sententia. à n. 278. 163.
5. Proponitur sententia tenenda, tam in dubio juris, quam facti. à n. 287. 164.
6. Utrum non solum in dubio facti homicidii, sed etiam aliorum delictorum, quibus annexa est irregularitas, debeat quis in utroque foro se habere irregularem? à n. 297. 165.

SECTIO XIII.

1. *Aliqua circa præcedentem doctrinam deciduntur.* à n. 303. 166.
2. Utrum, qui causam abortus præbuit in dubio, an factus sit animatus, sit homicida, & censendus irregularis? ibid.
3. *Aliqua deducuntur ex hac doctrina.* à n. 304. 166.
4. Utrum dubitans, an suum consilium inflexerit in homicidium commissum, censendus sit irregularis? à n. 308. 167.
5. *Plura deducuntur.* à n. 310. 167.

SECTIO XIV.

1. De Conscientia dubia in materia dispensationis. à n. 320. 168.
2. Utrum in dubio valida sit dispensatio? ibid.
3. Utrum in dubio, an causa in dispensatione tacita, vel expressa falso, finalis sit, aut solum impulsiva, censenda sit impulsiva, & non finalis? 324. 168.
4. *Plura inferuntur ex hac doctrina.* à n. 325. 169.
5. Utrum in dubio dispensationis tutus sit ille, cum quo dispensatur? à n. 331. 169.
6. Utrum dispensatio, in prædictis dubiis concessa, corruat, detestata postea veritate in contrarium? à num. 339. 170.
7. Utrum superior peccet dispensando, si causa dispensandi sit dubia? à n. 343. 170.
8. *Aliqua deducuntur.* à n. 345. 170.

SECTIO XV.

1. De Conscientia in materia privilegiorum. à n. 349. 171.
2. *Plura supponuntur.* ibid.
3. Quid in dubio an privilegium sit revocatum? 352. 171.
4. Quid in dubio, an hic, & nunc eximat religiosos à potestate Episcopi? 353. 171.
5. Quid in dubio, an ejus confirmatio fuerit ex certa scientia, id est, sub forma speciali? 354. 171.
6. Quid in dubio, an sit reale, aut personale? à n. 358. 172.
7. Quid in dubio de decimis non solvendis? 363. 172.
8. *Plura deducuntur ex tradita doctrina.* à num. 364. 172.

SECTIO XVI.

1. De Conscientia dubia in materia Jurisdictionis? 370. 173.
2. Sensus questionis, ibid.
3. Quando quis incertus est, se habere veram jurisdictionem in illum peccatum penitentis, videtur illicita absolutio. 371. 173.
4. Quid dicendum de eo, qui moraliter certus, se habere veram jurisdictionem in omnia peccata penitentis, dubitat paululum, an illam habeat in aliquibus? 372. 173.
5. Quid de eo, qui verè dubitat, an habeat veram jurisdictionem in omnia peccata? 373. 173.
6. Quid de eo, qui antea bonâ fide credidit, se habere jurisdictionem in omnia peccata, & nunc incipit dubitare? 374. 173.
7. Quid de eo, qui dubitat, an habeat jurisdictionem in omnia peccata, urget tamen necessitas? 377. 173.
8. *Aliqua notanda ex tradita doctrina.* à num. 378. 173.
9. Utrum quando quis interrogatur à Judice, dubitat tamen, an legitime interrogetur, teneatur ad ejus mentem respondere? à n. 380. 174.
10. *Supponuntur aliqua.* ibid.
11. *Resolutio questionis.* 385. 174.
12. *Colliguntur aliqua.* à n. 386. 174.

SECTIO XVII.

1. De Conscientia dubia circa Sacramentum Baptismi à n. 390. 175.
2. Utrum, & quando in dubio Baptismi, possit, & debeat Baptismus iterari? ibid.
3. *Supponuntur aliqua tenenda.* ibid.
4. *Resolvitur questio in dubio juris, & facti de Baptismo.* 395. 175.
5. Quid de Infante exposito, si reperiat absque testimonio Baptismi, & cum illo? 396. 175.
6. Utrum in his casibus, non solum possit, sed etiam debeat Baptismus iterari sub conditione? 401. 176.
7. Quid de adulto, qui de suo Baptismo probabiliter dubitat? à n. 403. 176.

SECTIO XVIII.

1. *Aliqua deducuntur ex præcedenti doctrina, & resolvuntur.* à n. 407. 176.
2. Utrum quando dubitatur, an puer habeat usum rationis, & peccet, possit licite baptizari, invitis parentibus? 414. 177.
3. Quid si unus ex parentibus consentiat? 415. 177.
4. Quid dicendum de monstris in dubio? à n. 416. 177.
5. Quid de infante domi baptizato ob periculum mortis ab obstericibus? 420. 178.
6. Quid de baptizato à Paganis, Sarracenis, Judeis, aut Hereticis? 422. 178.

SECTIO XIX.

1. De Conscientia dubia circa Sacramentum Confirmationis. à n. 424. 179.
2. Quid sit Confirmatio, & aliqua circa hoc Sacramentum perstringuntur. ibid.
3. Utrum dubius de sua Confirmatione possit, & teneatur illam reiterare absque peccato mortali, aut irregularitate? à n. 426. 179.
4. *Plura deducuntur, & resolvuntur.* à n. 429. 179.
5. Utrum reiterans Confirmationem peccet mortaliter, & irregularitatem incurrat? 434. 180.

SECTIO XX.

1. De Conscientia dubia circa Sacramentum Eucharistiae. à n. 437. 180.
2. *Supponuntur plura, & perstringuntur.* ibid.
3. Utrum comedens, aut bibens in dubio, an sit post horam 12. noctis, possit sequenti die communicare? 444. 181.
4. *Proponitur sensus questionis.* ibid.

5. Quid

Disput. Sectionum, &c.

5. Quid dicendum de eo, qui comedit post auditum primum horologii pulsus, sed ante illius ultimum? à n. 446. 181.
6. Utrum possit quis sequi unum horologium quoad jejunium Ecclesiasticum, & aliud quoad jejunium naturale? à n. 453. 182.

SECTIO XXI.

1. Aliqua circa præcedentem sectionem resolvuntur, & elucidantur. 458. 183.
2. Utrum dubius, non de tempore, sed de comestione, possit nihilominus communicare? ibid.
3. Plura deducuntur. à n. 465. 184.
4. Utrum dubitans, an habeat peccatum mortale, possit contritus accedere ad Eucharistiam absque prævia confessione? 470. 184.
5. Sensus questionis. ibid.
6. Resolutio tenenda proponitur. 471. 185.
7. Plura deducuntur. à n. 472. 185.

SECTIO XXII.

1. Alia circa præcedentem doctrinam proponuntur, & elucidantur. à n. 479. 186.
2. Utrum dubius de materia, & formâ Eucharistia possit illam administrare? ibid.
3. Sensus questionis. ibid.
4. Plura supponuntur tenenda. ibid.
5. Resolutio questionis propositæ. 486. 186.
6. Plura deducuntur, & resolvuntur. à n. 487. 187.
7. Quando nam metus mortis, aut alterius gravis damni à transgressione præceptorum excuset? à num. 496. 188.
8. Utrum comestio carnis humane ita sit intrinsecè mala, ut non possit unquam honestari? à num. 500. 188.

SECTIO XXIII.

1. De Conscientia dubia circa Confessionem. à n. 506. 189.
2. Aliqua supponuntur tenenda. ibid.
3. An, & quando quis teneatur peccata dubia confiteri? à n. 515. 190.
4. Aliqua deducuntur. à n. 528. 191.

SECTIO XXIV.

1. Aliqua circa traditam doctrinam deducuntur, & resolvuntur. à n. 531. 192.

SECTIO XXV.

1. Declaratur magis tradita doctrina in peccatis dubiis quoad reservationem. à n. 547. 193.
2. Supponuntur plura tenenda. ibid.
3. Utrum peccata interna possint reservari, & aliqua de factis sint reservata? à n. 554. 194.
4. An, & quando peccata dubia possint reservari? à n. 557. 195.
5. Aliqua deducuntur tenenda. à n. 565. 195.

SECTIO XXVI.

1. Quid dicendum de habente dubium in fide in ordine ad Confessionem? à n. 572. 196.
2. Supponuntur aliqua tenenda. ibid.
3. Utrum dubius voluntariè de fide censendus sit hæreticus? 578. 197.
4. Aliqua advertenda. ibid.
5. Resolutio questionis tenenda. à n. 583. 198.

SECTIO XXVII.

1. Deducuntur aliqua ex doctrina præcedentis sectionis. à n. 597. 199.
2. Utrum protestatio pertinaciam, & cum illa hæresim excludat? 612. 200.
3. Utrum errans ex ignorantia, si moneatur ab Episcopo, aut viris doctis, & perseveret in errore, censendus sit hæreticus? 614. 201.

SECTIO XXVIII.

1. Alia deducuntur, & elucidantur ex præcedente doctrina. à n. 617. 201.

2. Utrum, ut quis sit hæreticus requiratur Baptismus? 630. 202.
3. Aliqua hinc deducuntur. à n. 631. 202.

SECTIO XXIX.

1. De Conscientia dubia circa Extremam-unctionem. à n. 635. 203.
2. Supponuntur aliqua tenenda. ibid.
3. Utrum hoc Sacramentum possit dari pueris, de quibus dubitatur, an habeant usum rationis? 643. 204.
4. Utrum ille, de quo dubitatur, an sit mortuus, possit, & debeat inungi, saltem sub conditione? 644. 204.
5. Utrum quando nec Parochus, nec Medicus possunt efformare iudicium probabile de periculo vitæ, sed tantum habent dubium negativum, possit hoc Sacramentum tali infirmo dari? 645. 204.
6. Utrum hoc periculum vitæ requiratur, non solum ad licitiam, sed etiam ad validam administrationem huius Sacramenti? 648. 205.
7. Utrum sufficiat quodlibet periculum vitæ? 656. 205.

SECTIO XXX.

1. De Conscientia dubia circa Sacramentum Ordinis. à n. 658. 206.
2. Plura supponuntur tenenda. ibid.
3. Utrum ordinatus certò sciens, se moraliter tantum tetigisse materiam Ordinis: aut dubitans, an illam physicè tetigerit, sit iterum ordinandus? 663. 206.
4. Plura advertenda perstringuntur. ibid.
5. Resolutio questionis propositæ. à n. 666. 207.
6. Plura deducuntur tenenda. à n. 668. 207.

SECTIO XXXI.

1. Declaratur magis præcedens doctrina. à n. 678. 208.
2. Utrum dubitans, an inceperit annum 25. possit licitè ad sacerdotium promoveri? ibid.
3. Plura advertenda, & tenenda. ibid.
4. Resolutio questionis. à n. 686. 209.
5. Plura deducuntur ex tradita doctrina. à num. 691. 210.

SECTIO XXXII.

1. De Conscientia dubia circa Sacramentum Matrimonii. à n. 697. 210.
2. Plura supponuntur tenenda. ibid.
3. Utrum dubitans de promissione matrimonii, an scilicet habuerit debitam deliberationem: an promiserit: an animo se obligandi: vel habuerit usum rationis tempore promissionis, vera sponsalia contraxerit, teneatur, stare promissis? à n. 701. 211.
4. Plura perstringuntur, & deducuntur. à n. 716. 212.

SECTIO XXXIII.

1. Alia circa præcedentem Sectionem exponuntur, & declarantur. à n. 721. 213.
2. Utrum sponsus dubitans, an sponsalia esset contrahurus, si agnovisset defectum, qui dabatur in sponsa, possit sponsalia dissolvere? ibid.
3. Aliqua advertenda, & tenenda. ibid.
4. Resolutio questionis. 728. 214.
5. Plura deducuntur ex tradita doctrina. à n. 729. 214.
6. Utrum laborans occulto impedimento, sive defectu, qui compartem ab sponsalibus contrahendis averteret: aut ob quem, si alter conscius esset, haberet iustam causam resiliendi, possit, eo tacito, sponsalia contrahere, & ad eorum executionem compartem compellere? à n. 739. 215.
7. Aliqua advertenda, & affirmanda. 745. 216.

SECTIO XXXIV.

1. Aliqua circa Conscientiam dubiam pro impedimenti Matrimonii. à n. 746. 216.
2. Utrum Petrus possit ducere sororem Pauli, cum

Index Tractatum,

- tamen sit dubium, an Petrus sit filius Pauli? ibid.
3. Utrum qui ex errore putat se habere impedimentum dirimens, cum tamen non habeat, valide matrimonium contrahat? 748. 216.
 4. Sensus questionis proponitur. ibid.
 5. Resolutio questionis tenenda. à n. 749. 216.
 6. Utrum dubius de morte prioris conjugis possit valide contrahere matrimonium? 756. 217.
 7. Sensus questionis proponitur. ibid.
 8. Resolutio questionis tenenda. à n. 757. 217.
 9. Utrum dubitans, an habeat impedimentum ad matrimonium contrahendum, possit, adhibita diligentia, illud contrahere? 765. 218.
 10. Colliguntur aliqua ex dictis. à n. 766. 218.

SECTIO XXXV.

1. Declaratur magis præcedens doctrina. à n. 770. 218.
2. Utrum matrimonio bonâ fide utriusq; conjugis inito, possit alter dubitans de ejus valore, petere, & reddere? ibid.
3. Sensus questionis declaratur. ibid.
4. Proponuntur variae sententiae. à n. 772. 218.
5. Proponitur sententia. tenenda. à n. 773. 218.
6. Quid quando uterque bona fide contraxit, & postea uterque dubitat de valore matrimonii? 794. 220.
7. Utrum casu, quo alter illicitè petat, teneatur alter ei reddere? 795. 220.

SECTIO XXXVI.

1. Aliqua ex præcedente deducuntur, à num. 797. 221.
2. Quid dicendum, quando mota est lis inter conjuges de valore matrimonii? 804. 221.
3. Quid in foro Conscientiae, quando impedimentum non est certum dubitanti, qui bona fide contraxit, & lis mota est? 806. 221.
4. Quid, quando alter conjux alteri asseverat, se non contraxisse? 809. 222.
5. Quid quando impedimentum proprio consensu amoveri potest? 811. 222.
6. Sensus questionis declaratur. ibid.
7. Proponuntur duae sententiae. à n. 812. 222.
8. An sic dubitans de tali impedimento teneatur reddere, licet Ecclesia præcepto non obligetur, possitq; sine illo reddere absque sui præjudicio, & peccato? 816. 223.
9. Quid de eo, qui commisit luxuriam cum Berta, dubitat tamen, an intra vas emisit semen, & an contraxerit affinitatem, nè sorori ipsius Berta nubat? 820. 223.
10. Sensus questionis proponitur. ibid.
11. Resolutio questionis tenenda. 822. 223.
12. Quid dicendum in dubio, an Sacerdos non Parochus assistens matrimonio interfuerit de licentia Parochi? 824. 224.
13. Quid dicendum casu, quo quis contrahat coram sacerdote, de quo dubitatur, an habeat licentiam, & postea, vivente adhuc primâ uxore, cum alia contrahat coram vero Parocho, qualenam ex his matrimoniis judicandum sit validum? 825. 224.
14. Quid in dubio, an metus sit gravis: incussus ad contrahendum: & justus, cadensq; in virum constantem? 827. 224.

SECTIO XXXVII.

1. De Conscientia dubia circa impotentiam ad contrahendum. à n. 828. 224.
2. Supponuntur aliquae tenenda. ibid.
3. Utrum in dubio, an impotentia præcesserit, aut subsequuta sit matrimonium, præsumendum sit præcessisse, sicq; irritum esse matrimonium? à num. 833. 225.
4. Proponuntur duae sententiae. ibid.

5. Proponitur quid tenendum sit. à n. 834. 225.
6. Utrum in dubio, an femina sit cognoscibilis à priori viro, à quo fuit separata, sicut fuit cognita à posteriori, censetur prius matrimonium validum, ita ut femina priori viro restitenda sit? 843. 226.
7. Aliqua advertuntur tenenda. ibid.
8. Resolutio questionis tenenda. 848. 226.

SECTIO XXXVIII.

1. Aliqua circa præcedentem doctrinam proponuntur. à n. 849. 226.
2. An eo ipso, quod vir impotens ad Virginem, valet corrupta commiseri, præsumatur, eum fore potentem ad Virginem, sicq; in dubio illud impedimentum censetur temporale, validumq; matrimonium, quod cum Virgine initum est? ibid.
3. Utrum femina nupta, cujus arctitudini ex Medicorum judicio subveniri potest per incisionem absq; mortis periculo, teneatur illam pati, ut reddatur apta viro? à n. 851. 227.
4. Utrum in dubio præsumatur potentia ad matrimonium valide contrahendum ante pubertatem completam. 859. 228.
5. Plura supponuntur tenenda. ibid.
6. Resolutio questionis. à n. 864. 228.
7. Quoadnam tempus expectandum sit, ut impotentia censetur temporalis, aut perpetua? à num. 866. 229.

SECTIO XXXIX.

1. De Conscientia dubia circa materiam de Testamentis. à n. 869. 229.
2. Plura advertuntur tenenda. ibid.
3. Quid dicendum in dubio, an testator voluerit facere testamentum clausum, vel apertum? 873. 229.
4. Quid in dubio an donatio sit modalis, aut condicionalis? 874. 230.
5. Quid casu, quo Petrus reliquit Paulo hereditatem cum onere 100. Missarum, qui Paulus dedit stipendium Sacerdoti, de quo prudenter dubitat, an tales Missae fuerint celebratae, & applicatae anima Petri? 875. 230.
6. Quid in dubio utrum qualitas adjuncta sit legato demonstrativè, an taxativè? 878. 230.
7. Aliqua deducuntur. à n. 881. 231.
8. Quid in dubio, utrum legatum relictum sit personæ, an dignitati? 885. 231.

SECTIO XL.

1. Aliquæ difficultates circa præcedentem doctrinam resolvuntur. à n. 887. 231.
2. Quid dicendum casu, quo Petrus mihi reliquit legatum sub conditione, ut ingrederer religionem, an de solo ingressu, vel etiam de perseverantia intellexerit? ibid.
3. Aliqua advertuntur tenenda. ibid.
4. Resolutio questionis. 890. 232.
5. Quid de instituto sub conditione ingressus religionis, si prius uxorem ducat, & postea viduus effectus, fiat religiosus. 898. 232.
6. Quid casu, quo Petrus legavit centum aureos pro Missis celebrandis cuidam Sacerdoti, teneatur ne illas applicare pro anima Petri, an potest, cui voluerit applicare, cum Petrus nihil expresserit? 900. 233.
7. Quid in dubio, quo, cum Petrus legaverit centum aureos Ecclesie D. Petri, sint tamen duæ? 901. 233.
8. Quid in dubio, quo legaverit Ecclesie Parochiali, cum in una vixerit, & in alia mortuus sit? 902. 233.
9. Quid in dubio, quo quis legavit suam domum, in qua habitat, habet tamen duas? 903. 233.
10. Quid in dubio, quo quis legavit per heredem certo pauperi, qui tamen mortuus est? 904. 233.

SECTIO

Disput. Sectionum, &c.

SECTIO XLI.

1. Proponuntur alia difficultates de eadem materia. à n. 906. 233.
2. Quid si debitor legee aliquid creditori, & dubium sit an id fecerit animo compensandi debitum? ibid.
3. Sensus questionis. ibid.
4. Resolutio questionis. à n. 907. 234.
5. Aliqua deducuntur tenenda. à n. 913. 234.
6. Quid in dubio, quo quis legavit naturalibus alicujus oppidi? à n. 916. 234.
7. Quid in dubio, quo quis legavit ad dotandas orphanas consanguineas intra certum tempus, intra quod non potuit impleri legatum, quia nulla erant nubi-les? 919. 235.
8. Supponuntur aliqua tenenda. ibid.
9. Resolutio questionis. 922. 235.
10. Quid in dubio, quo quis legavit 100. aureos pauperibus distribuendos arbitrio Petri, & Pauli, haeres autem ex solius Petri consilio illos distribuit? à num. 924. 235.
11. Quid dicendum in aliquibus aliis dubiis. à num. 927. 235.

DISPUTATIO VI.

De Conscientiâ scrupulosâ.

SECTIO PRIMA.

1. Quid sit Conscientia scrupulosa. 1. 236.
2. Quae, & qualis sit scrupuli definitio. 2. 236.
3. Aliqua notanda. 3. 236.
4. In quo distinguatur, Conscientia scrupulosa ab aliis, de quibus supra? à n. 4. 237.
5. Quae, & qualia sint signa scrupulosa? 7. 237.

SECTIO II.

1. Utrum liceat cum Conscientiâ scrupulosâ, non deposito scrupulo operari? 9. 237.
2. Sensus questionis. ibid.
3. Resolutio questionis. à n. 10. 237.
4. Non solum est licitum, sed etiam laudabile, & aliquando obligatorum agere contra conscientiam scrupulosam. à n. 26. 239.
5. Aliqua advertenda. à n. 29. 239.

SECTIO III.

1. De causis scrupulorum, tam intrinsicis, quam extrinsecis. à n. 31. 239.
2. Quae, & quales sint causae scrupulorum intrinsicae? ibid.
3. Quae, & quales extrinsecae? à n. 36. 240.
4. Qualis sit finis à demone per hos scrupulos insentus? 41. 241.

SECTIO IV.

1. Quanam remedia debeant scrupulosis adhiberi. à n. 42. 241.
2. Proponuntur quinque remedia generalia. à n. 43. 241.
3. Proponuntur alia remedia à Confessariis etiam in generali adhibenda. à n. 54. 242.

SECTIO V.

1. Quanam remedia particularia particularibus scrupulosis adhibenda sint? 62. 243.
2. Quid consulendum illis, qui Confessiones repetunt? 63. 243.
3. Quid reconscienti sua venialia? 66. 243.
4. Quid habenti scrupulum de dolore sufficienti ad Sacramenta? 67. 243.
5. Quid contra importunas cogitationes infidelitatis, blasphemiarum, & spurcitarum circa res sacras? 69. 243.

6. Aliqua advertenda. à n. 74. 244.

SECTIO VI.

1. Deciduntur alia difficultates circa eandem materiam. 77. 244.
2. Quid consulendum illis, quos affligit timor, an consenserint malis suggestionibus, praesertim in materia luxuria? ibid.
3. Aliqua advertuntur tenenda. à n. 78. 245.
4. Assignantur aliqua regula ad discernendum considerationem intellectus, & consensum voluntatis perfectum ab imperfecto. à n. 87. 246.

SECTIO VII.

1. Alia difficultates proponuntur. 92. 246.
2. Quid consulendum illis, qui volunt esse nimis attentis Officio Divino, Missae, &c. ibid.
3. Quid eis, qui post aliquod tempus incipiunt habere scrupulum, an impleverint penitentiam datam à Confessario? 98. 247.
4. Quid eis, praesertim religiosis, qui solent affligi, an violaverint regulas, & praecepta levia ex contemptu? 101. 247.
5. Quid eis, qui affliguntur, an peccent mortaliter contra preceptum tenendi ad perfectionem charitatis, & aliarum virtutum? 105. 247.
6. Quid nimis sollicitis, ne Deum offendant, putantes se in omni bono deficere, & peccare? 108. 248.
7. Quid nimis timentis, & secum disputanti, an sit praedestinatus? 109. 248.
8. Quid illis, qui scrupulizantur de sua salute, cum se videant carere dulcedine spiritali? 111. 248.

TRACTATUS II.

De Merito.

DISPUTATIO PRIMA.

De existentia, quidditate, & divisione Meriti.

SECTIO PRIMA.

1. AN sit, & quid sit Meritum? num. 1. pag. 249.

2. Utrum detur Meritum apud Deum? ibid.

SECTIO II.

1. Proponuntur, & solvuntur alia argumenta deducta ex Sanctis Patribus, & ratione. à n. 15. 251.

SECTIO III.

1. Quid sit; & qualiter definitur Meritum? 29. 252.

2. Quid sit Meritum? ibid.

3. Qualiter definitur? 30. 252.

4. Qualiter in opere meritorio distinguatur ratio formalis laudabilitatis à ratione Meriti? à num. 36. 253.

5. Utrum, & in quo distinguatur Meritum à satisfactione? à n. 38. 253.

6. In quo Meritum, & Impetratio distinguantur? à n. 40. 253.

7. In quo differat Meritum, sive valor praemii à valore pretii? 48. 254.

SECTIO IV.

1. Qualis, & quotuplex sit Meriti divisio? à n. 49. 254.

2. Utrum detur Meritum de condigno apud Deum? à n. 53. 254.

DISPUTATIO II.

De conditionibus requisitis ad Meritum de condigno.

SECTIO PRIMA.

1. Quæ, & quales sint hujusmodi conditiones, & aliqua explicantur. 1. 258.
2. Utrum ad Meritum de condigno requiratur, quod actus meritorius sit positivus? à n. 2. 258.
3. Supponuntur aliqua tenenda. ibid.
4. Utrum detur pura omisio libera meritoria? à num. 6. 258.
5. Proponitur sententia affirmativa. ibid.

SECTIO II.

1. Aliæ rationes proponuntur, quibus Conclusio fulcitur. à n. 25. 260.

SECTIO III.

1. Solvuntur argumenta in contrarium adducta. à n. 48. 262.
2. Quonam pacto libertas, honestas moralis, & supernaturalis conveniant pura omisio? à num. 65. 264.

SECTIO IV.

1. Proponitur, & defenditur communior, & probabilior sententia. 75. 265.

SECTIO V.

1. Explicatur secunda conditio ex parte operis ad Meritum requisita. à n. 91. 266.
2. Utrum ad Meritum de condigno requiratur necessario, quod actus sit liber, & quâ necessitate? ibid.

SECTIO VI.

1. Utrum quæcunque libertas sufficiat ad Meritum de condigno? 106. 268.
2. Supponuntur aliqua tenenda. ibid.
3. Ad Meritum de condigno gratia & gloria requiritur, & sufficit libertas perfecta. 107. 268.
4. Ad Meritum de condigno non requiritur deliberatio omni ex parte perfecta. 110. 268.
5. Actus imperfecte liberi non sunt condignè meritorii, etiam alicujus præmii ordinis supernaturalis. 112. 269.
6. Utrum actus imperfecte liberi sit de possibili sufficiens de se ad merendum de congruo gratiam, & gloriam habens, aliunde omnes conditiones requisitas ad meritum, possit de potentiâ Dei absolutâ ordinari tanquam meritum de congruo ad quodcumque meritum supernaturale? à n. 121. 270.
7. Utrum actus supernaturales imperfecte liberi rependantur de facto in homine iusto? 124. 270.

SECTIO VII.

1. Utrum ad Meritum de condigno sufficiat libertas ad unum ex duobus æqualibus: & requiratur libertas à præcepto? 127. 270.
2. Sensus questionis. ibid.
3. Resolutio questionis. à n. 128. 270.
4. Colliguntur aliqua. 142. 272.

SECTIO VIII.

1. Utrum actus meritorius, ut talis sit, debeat esse liber ab obligatione præcepti: & à coactione morali extrinsecâ? 145. 272.
2. Resolutio questionis quoad primam partem. 146. 272.
3. Resolutio questionis quoad secundam partem. à num. 157. 273.

SECTIO IX.

1. Quid dicendum de libertate actus imperati in

- ordine ad Meritum? 166. 274.
2. Utrum, & qualiter actus imperatus sit liber? 167. 274.
3. Quid de actu imperato pro eo instanti, in quo jam non existit actus imperans, sed exiit in instanti antecedente. 168. 275.
4. Quid de actu pro hoc aut illo instanti indeterminate imperato. 169. 275.
5. Utrum si homo ex revelatione divinâ certus esset, se in secundo instanti omisurum ad unum imperantem, & adhuc in primo eliceret actum imperatum, hic esset formaliter liber quoad substantiam? 176. 275.
6. Actus imperatus pro eo determinato instanti, in quo adhuc existit actus imperans, non est immediate, & formaliter liber. 177. 275.

SECTIO X.

1. Quid sentiendum de Merito actus imperati in factâ suppositione? 192. 277.
2. Declaratur status questionis. ibid.
3. Resolutio questionis. à n. 193. 277.

SECTIO XI.

1. Utrum actus externus addat aliquod meriti supra internum? 212. 279.
2. Supponuntur aliqua tenenda. à n. 213. 279.
3. Resolutio questionis. à n. 223. 280.

SECTIO XII.

1. Solvuntur argumenta in contrarium opposita. 234. 282.

SECTIO XIII.

1. Explicatur tertia conditio requisita ad Meritum ex parte actus. à n. 264. 285.
2. Colliguntur aliqua notanda. 268. 285.
3. Utrum actus bonus, & aliqua ex parte malus, possit esse meritorius apud Deum. 275. 286.
4. Sensus questionis proponitur. ibid.
5. Si daretur actus intrinsecè bonus simul & malus, non posset esse meritorius apud Deum. 276. 286.
6. Neque si detur actus ex objecto bonus, & ex circumstantiâ malus, aut è contra. 280. 286.
7. Actus eligens medium bonum ob finem indifferentem, non est sufficienter bonus, ut premium consequatur. 283. 287.
8. Si detur actus intrinsecè bonus à malo imperatus poterit esse meritorius. 287. 287.

SECTIO XIV.

1. Explicatur quarta conditio ex parte actus. 309. 289.
2. Ut actus sit meritorius de condigno apud Deum, debet procedere ex auxilio gratiæ actualis ipsius Dei. 310. 289.
3. Omnis actus meritorius apud Deum, debet esse aliquo modo supernaturalis. 315. 290.
4. Utrum solus actus elicitus à charitate sit meritorius de condigno apud Deum? à n. 319. 290.
5. Utrum actus à charitate elicitus ut sit de condigno meritorius apud Deum vitæ æternæ, requirat certam aliquam durationem, aut intensionem? 322. 291.

SECTIO XV.

1. Quid dicendum de actibus aliarum virtutum? 324. 391.
2. Non solum actus eliciti à charitate, sed etiam ab aliis virtutibus, possunt esse condignè meritorii gratiæ, & gloriæ essentialis. ibid.
3. Utrum hujusmodi actus virtutum moralium infusarum sint condignè meritorii gloriæ absque ullâ speciali relatione charitatis. à n. 337. 293.

SECTIO XVI.

1. Solvuntur argumenta in contrarium adducta. 350. 294.

SECTIO

Disput. Sectionum, &c.

SECTIO XVII.

1. Quid dicendum de actibus virtutum moralium infusarum? 370. 296.
2. Advenerunt aliqua circa presentem questionem. ibid.
3. Qualisnam fuerit in presenti error Pelagii. 372. 296.
4. Utrum Pelagius negaverit etiam simultaneum concursum Causa primæ, prout etiam venire potest nomine auxilii adjuvantis? 378. 297.
5. Utrum meritum, quod Pelagius operibus naturalibus tribuebat in ordine ad dona supernaturalia, non tantum congruum, sed etiam condignum fuerit? 384. 298.

SECTIO XVIII.

1. Exponitur sententia Semipelagianorum. 386. 298.
2. Qualisnam fuerit Semipelagianorum error? ibid.
3. In quo actu naturali liberi arbitrii posuerint Semipelagiani initium meriti? 390. 298.
4. Utrum non solum in primo actu naturali ad primam gratiam posuerint hoc meritum, sed etiam in aliis actibus naturalibus in gratiâ factis? 391. 298.
5. Utrum Semipelagiani senserint ob meritum naturale dari, non solum auxilia supernaturalia, sed etiam ipsam gratiam sanctificantem immediate. 393. 299.
6. Utrum ita alligaverint auxilium gratiæ bono operi naturali, ut sine hoc illud esse non posset, & illo posito, hoc semper daretur? 394. 299.
7. Utrum bono illi operi naturali tribuerent meritum de condigno, an solum de congruo? 395. 299.
8. Quomodo cum illo merito naturali voluerint componere rationem gratiæ? 396. 299.

SECTIO XIX.

1. Utrum actus naturalis sit aliquo modo meritorius gratiæ, & gloriæ? 401. 299.
2. Nullus actus omnino naturalis de facto est condignè meritorius gratiæ, & gloriæ. ibid.
3. Actus naturales virtutum moralium acquirarum ex eo præcisè, quod fiant ab homine iusto, non sunt condignè meritorii augmenti gratiæ, & gloriæ. 408. 300.

SECTIO XX.

1. Quid dicendum de actibus naturalibus moraliter bonis in ordine ad potentiam Dei absolutam? 426. 302.
2. Utrum actus naturalis moraliter bonus possit de potentia Dei absolutâ esse condignè meritorius vitæ æternæ, aut alicujus præmii supernaturalis? ibid.

SECTIO XXI.

1. Utrum actus quoad substantiam naturalis possit ex aliquâ circumstantiâ fieri condignè meritorius præmii supernaturalis? 446. 304.
2. Ad meritum de condigno requiritur supernaturalitas actus quoad substantiam, & non sufficit supernaturalitas quoad modum. 448. 305.
3. Utrum actus interni naturales virtutum moralium acquirarum, si referantur ad finem supernaturalem, sint formaliter, & intrinsecè meritorii de condigno præmii supernaturalis? 453. 305.

SECTIO XXII.

1. De conditionibus requisitis ex parte personæ merentis. 493. 306.
2. Utrum requiratur status gratiæ ad meritum de condigno? 464. 306.
3. Secundum legem à Deo constitutam in statu nature corrupta requiritur in operante status gratiæ ad meritum condignum vitæ æternæ. 465. 306.

SECTIO XXIII.

1. Solvuntur argumenta in contrarium adducta,

à num. 478. 308.

SECTIO XXIV.

1. Quid dicendum in statu nature integræ, & puræ: aut etiam corruptæ in ordine ad merenda bona temporalia? 496. 310.
2. In statu nature integræ ad meritum condignum vitæ æternæ necessaria etiam erat gratia sanctificans. ibid.
3. Quid poterat homo mereri de condigno in statu pure nature? 498. 310.
4. Quid facturus esset Deus in eo statu, si homo non peccaret? 501. 310.
5. Utrum quod dictum est de merito vitæ æternæ, dicendum etiam sit de omni statu hominis? 502. 311.
6. In statu nature corrupta simpliciter omne meritum de condigno, etiam bonorum temporalium, pendet ex gratiâ. 503. 311.
7. Quomodo gratia sanctificans de facto concurrat ad valorem condignum meriti? à n. 504. 311.

SECTIO XXV.

1. Utrum saltem de potentia absolutâ possit stare meritum condignum vitæ æternæ absque gratiâ sanctificante? 521. 312.
2. Declaratur status questionis. ibid.
3. Homo, sive Angelus existens in peccato mortali, neque de potentia absolutâ potest mereri de condigno vitam æternam, nisi prius, aut simul creatur de condigno gratiam. 522. 312.
4. Homo, sive Angelus carens tam peccato, quam gratiâ sanctificante, neque de potentia Dei absolutâ potest mereri de condigno vitam æternam, aut præmium aliquod supernaturale, per actum etiam supernaturalem, & ex auxilio gratiæ factum. 523. 314.

SECTIO XXVI.

1. Quænam gratia sanctificans necessaria sit, & sufficiat ad Meritum condignum vitæ æternæ? 535. 315.
2. Gratia habitualis, que de facto datur, sufficit ad meritum condignum vitæ æternæ? 546. 315.
3. Secundum Providentiam Dei ordinariam non potest dari meritum condignum absque gratia habituali. 547. 315.
4. Secundum absolutam Dei Providentiam potuit in Christo Domino esse meritum absque gratia habituali. 549. 316.
5. Spectato alioprovidentiæ genere, posset actus perfectus charitatis dignificare opera ad meritum condignum vitæ æternæ. 552. 316.
6. Si favor Dei extrinsecus potest hominem constituisse justum, poterit homo sine alia gratia justificante mereri de condigno vitam æternam. 558. 317.
7. Qualisnam esset hac justificatio per favorem Dei extrinsecum sufficiens ad condignitatem meriti? à n. 559. 317.
8. Si possibilis est gratia habitualis specie differens ab hac, que de facto existit, per illam nostra opera sunt meritoria de condigno vitæ æternæ. 564. 317.

SECTIO XXVII.

1. Utrum Dignitas Deiparæ se solâ seorsim à gratiâ habituali possit sanctificare personam, & ejus opera supernaturalia ita dignificare, ut sint condignè meritoria vitæ æternæ? 565. 318.
2. Supponuntur aliqua ad questionis intelligentiam. à n. 566. 318.
3. Declaratur status questionis. 571. 318.
4. Affirmativa resolutio tenenda. à n. 572. 318.

SECTIO XXVIII.

1. Probationes aliæ pro stabilienda probabilitate hujus sententiæ. 583. 320.

SECTIO

Index Tractatum,

SECTIO XXIX.

1. Aliæ hujus sententiæ probationes afferuntur, & elucidantur. 598. 322.

SECTIO XXX.

1. Proponuntur, & dissolvuntur argumenta in contrarium adducta. 622. 325.

2. Plura colliguntur ex traditâ doctrinâ de Maternitate Dei formaliter sanctificante? à num. 645. 327.

SECTIO XXXI.

1. Utrum ad meritum de condigno requiratur status viæ in persona merente? 653. 328.

2. Affirmativa resolutio tenenda. 654. 328.

3. Utrum status viæ requisitus ad meritum de condigno vitæ æternæ fuerit non solum in hominibus, sed etiam in Angelis? 657. 328.

4. Utrum Beati per opera elicitâ in statu Beatitudinis essentialis mereantur sibi, & aliis de facto saltem gaudia, aut præmia aliqua accidentalia. 664. 329.

5. Colliguntur aliqua. 670. 330.

SECTIO XXXII.

1. Quid dicendum de Animabus Purgatorij; Enoch, & Elia? 671. 330.

2. Anima iustæ in Purgatorio non sunt in statu merendi etiam præmium aliquod accidentale. 672. 330.

3. Quædam colliguntur de Animabus Sanctorum Patrum in Lybdo. à n. 684. 332.

4. Supponuntur aliqua circa Enoch, & Eliam. à num. 686. 332.

5. Utrum sint in statu merendi sibi gratiam, & gloriam essentialem. à n. 689. 332.

SECTIO XXXIII.

1. Quo tempore Christus Dominus ut viator meruerit? 700. 333.

2. Fuit in Christo Domino verum, & rigorosum meritum. ibid.

3. Intrinsecè incepit mereri à primo instanti sue Incarnationis, ita ut in ipsomet instanti habuerit perfectum meritum. 705. 334.

4. A primo instanti sue Incarnationis usque ad instans mortis semper, & sine ullâ intermissione meruit. 707. 334.

5. Ab instanti sue mortis inclusivè accepto nihil amplius meruit. 708. 334.

SECTIO XXXIV.

1. Utrum status viæ requiratur ad meritum vitæ æternæ ab intrinsecò, & ex naturâ rei? 719. 336.

2. Status viæ ad meritum non requiritur præcisè ex naturâ actionis pertinentis ad merendum præmium essentiali. ibid.

3. Nullus est status, cui repugnet ex naturâ reivigorosum, & condignum meritum gratia, & gloria essentialis. 720. 336.

SECTIO XXXV.

1. Utrum possit esse simul in eodem instanti meritum Beatitudinis essentialis cum ipsâ Beatitudine ut præmio? 735. 337.

2. Sensus questionis exponitur. ibid.

3. Angeli de facto non habuerunt meritum, & gloriam essentiali simul in eodem instanti reali. 736. 338.

4. Quid de possibili, & secundum potentiam Dei absolutam. 747. 339.

SECTIO XXXVI.

1. Utrum quod diximus de Angelis, dicendum sit de Christo Domino? 757. 340.

2. Christus Dominus potuit sibi in eodem instanti mereri beatitudinem animæ, & cætera dona gratia, & scientiæ. ibid.

3. De facto non sibi meruit beatitudinem essentiali sua animæ. 762. 341.

4. Plura colliguntur ex traditâ doctrinâ. 767. 341.

SECTIO XXXVII.

1. Expenditur tertia conditio ex parte personæ merentis. 778. 342.

2. Utrum purus homo iustus possit de lege ordinari à se sibi, ita etiam alteri, sive iusto, sive peccatori de condigno mereri apud Deum? ibid.

3. Utrum hoc, quod diximus de merito gloriæ essentialis, intelligendum etiam sit de quocunque alio dono gratiæ: & de quovis premio accidentali? 789. 344.

4. Utrum purus homo iustus saltem de potentia Dei absoluta possit alteri etiam iusto de condigno mereri? 791. 344.

SECTIO XXXVIII.

1. Proponuntur alia fundamenta, & in contrarium adducta dissolvuntur. 794. 345.

SECTIO XXXIX.

1. Utrum iustus possit mereri alteri existenti in peccato mortali remissionem illius, aut infusionem gratiæ de potentia absoluta? 820. 348.

2. Iustus potest mereri de condigno peccatori gratiam, quando ejus infusionem non est securura remissio peccati. 821. 348.

3. Et etiam de condigno gratiam justificantem cum remissione peccati, saltem condignitate geometricâ, & proportionali. 827. 349.

SECTIO XL.

1. Proponuntur, & dissolvuntur alia argumenta Contrariorum. 838. 350.

SECTIO XLI.

1. Utrum purus homo iustus possit de potentia Dei absoluta mereri sibi, & alteri de condigno condignitate arithmeticâ, & rei ad rem remissionem peccati? 859. 353.

2. Utrum, & quomodo purus homo iustus possit sibi, aut alteri mereri remissionem pœnæ æternæ sensus: peccati materialiter tantum gravis: & peccati formaliter tantum levis? à n. 873. 354.

SECTIO XLII.

1. Utrum ad meritum de condigno requiratur ut conditio ex parte personæ operantis intentio obtinendi præmium? 884. 356.

2. Utrum intentio obtinendi præmium in operante repugnet merito de condigno; sitq; illicitum operari intentione, sive intuitu mercedis obtinendæ? ibid.

3. Utrum intentio mercedis obtinendæ elicitâ ab operante necessaria sit ad meritum? 896. 357.

4. Utrum hujusmodi intentio possit sufficere ad meritum condignum tam ipsius intentionis, quam operis, quod ex illâ sit? 903. 358.

SECTIO XLIII.

1. De conditionibus requisitis ad Meritum condignum ex parte Dei præmiantis. 906. 358.

2. Quanam sint hujusmodi conditiones. ibid.

3. Aliqua advertenda. à n. 907. 358.

4. Utrum ad meritum condignum necessaria sit lex aliqua, aut promissio Dei de conferendo premio? 913. 359.

5. Proponitur prima sententia. ibid.

6. Proponitur secunda. 914. 359.

7. Proponitur tertia. 915. 359.

8. Nostra sententia declaratur. 916. & 921. à pag. 359.

SECTIO XLIV.

1. Proponuntur alia argumenta contraria, & dissolvuntur. 929. 366.

2. Utrum promissio Dei sit etiam necessaria sub conditione operis, ut suppositâ aequalitate, & proportione ipsius operis cum præmio, illud mereatur homo de condigno,

Disput. Sectionum, &c.

condigno tenetur, Deus ex iustitia illud homini dare? 945. 362.

3. Quaedam colliguntur ex doctrina tradita à n. 948. 363.

SECTIO XLV.

1. Ex qua virtute Deus iustorum merita remuneret? 953. 363.
2. Aliqua advertenda. *ibid.*
3. Virtus, ex qua Deus merita iustorum remunerat, supposita ejus promissione sub conditione operis, non est gratitudo. 957. 364.
4. Neque est Religio, Pietas, Obedientia, aut alia similis. 964. 365.
5. Neque est Fidelitas præcisè. 965. 365.
6. Hec virtus est propria iustitia. 966. 365.
7. Hec virtus iustitia in Deo potest dici iustitia legalis. 968. 365.
8. Huiusmodi iustitia accedit iustitia commutativa, & etiam distributiva. 969. & 971. 365.
9. Magis tamen accedit ad specificam rationem commutativa, quam distributiva. 974. 366.

SECTIO XLVI.

1. Utrum Deus possit hominibus obligari ex propria, & rigorosa iustitia? 977. 366.
2. Proponitur prima sententia. *ibid.*
3. Proponitur secunda. 978. 366.
4. Quaedam advertenda. à n. 979. 366.
5. Affirmativa resolutio tenenda. à n. 982. 367.

SECTIO XLVII.

1. Proponuntur argumenta contraria, & dissolvuntur? 999. 369.

DISPUTATIO III.

De Augmento meriti de condigno.

SECTIO PRIMA.

1. **D**E Augmento meriti provenientis ex parte personæ merentis. n. I. pag. 374.
2. Homo iustus per opera supernaturalia meretur de condigno augmentum gratiæ iustificantis. 3. 374.
3. Et etiam augmentum gloriæ essentialis. 7. 375.
4. Qualiter iusti per opera sua supernaturalia mereantur huiusmodi augmentum gratiæ, & gloriæ? 10. 375.
5. Utrum huiusmodi augmentum gratiæ statim à Deo conferatur in hac vitâ, quin reservetur dandum in gloriâ? 12. 375.
6. Utrum fieri possint actus virtutum infusarum moralium intensiores virtutibus infusis, quin eisdem præcesserint, aut tempore, aut naturâ actus charitatis intensior? 14. 375.

SECTIO II.

1. Utrum per solos actus intensiores charitatis, an etiam per intensiores aliarum virtutum mereatur novum augmentum gratiæ, & gloriæ? 20. 376.
2. Proponitur status questionis. *ibid.*
3. Resolutio questionis. 25. 377.

SECTIO III.

1. Quid dicendum de augmento gratiæ, & gloriæ per actus æqualis, ac minoris intensiois? 54. 380.
2. Utrum actus supernaturalis æqualiter intensus cum habitu gratiæ sit in homine iusto condignè meritorius augmenti gratiæ, & gloriæ? *ibid.*
3. Utrum quilibet actus supernaturalis, etiam remissus hominis iusti sit condignè meritorius augmenti gratiæ, & gloriæ? 57. 381.

SECTIO IV.

1. Utrum actus virtutum difficiliore, cæteris pari-

Tom. 23

bus, majus augmentum gratiæ, & gloriæ mereantur? 86. 384.

2. Proponitur status questionis. *ibid.*
3. Resolutio questionis. 89. 385.
4. Utrum omnes difficultates actus meritorii augeant illius meritum? 101. 386.
5. Colliguntur aliqua. à n. 107. 387.

SECTIO V.

1. Utrum affectus operis præstantioris, cæteris paribus, mereatur majus augmentum gratiæ, & gloriæ, quam affectus operis minus præstantis? 110. 387.
2. Aliqua supponuntur? *ibid.*
3. Affirmativa resolutio tenenda. 112. 387.
4. Quandoam conferatur homini iusto novum illud ac distinctum augmentum gratiæ, quod novo ac distincto merito actuum remissiorum tribuitur? 120. 388.
5. Plures sententia proponuntur. 122. 388.
6. Sententia tenenda proponitur. 123. 388.

SECTIO VI.

1. Aliqua ex præcedente doctrinâ proponuntur, & elucidantur. 145. 391.
2. Quale, & qualiter homini iusto tribuatur augmentum gratiæ, quod merentur illius actus remissi? *ibid.*
3. Utrum actus virtutis imperfectioris mereri possit tantum augmentum gratiæ, & gloriæ, quantum meretur actus virtutis perfectioris? 153. 392.

SECTIO VII.

1. Quæ, & quanta sit proportio augmenti gratiæ, & gloriæ respondens actibus meritoriis? 168. 394.
2. Supponuntur aliqua. *ibid.*
3. Proponitur prima sententia, & rejicitur. 171. 394.
4. Proponitur secunda. 173. 394.

SECTIO VIII.

1. Proponitur, & stabilitur tertia sententia. à n. 190. 396.
2. Utrum in homine iusto, saltem detur aliquis actus, qui mereatur tot gradus gratiæ, quot ipse in se habet intensiois? à n. 201. 397.
3. Utrum iustus in hac vitâ possit semper in gratiâ crescere merendo majus, & majus ejus augmentum in infinitum? 207. 398.
4. Proponuntur variae sententia. à n. 208. 398.
5. Proponitur probabilior sententia. 213. 399.

SECTIO IX.

1. Utrum Iusti possint in hac vitâ semper in gratiâ crescere? 217. 399.
2. Supponuntur aliqua tenenda. *ibid.*
3. Homo iustus dum vivit, & est rationis capax habet auxilia sufficientia, ut novos, & novos actus eliciat condignè meritorios gratiæ, & gloriæ, semperq; in gratiâ crescere, si velit. 218. 399.
4. In singulis iustis datur aliquis terminus gratiæ, ad quem in hac vitâ merendo potest pervenire, non tamen potest ultra ascendere in sensu composito, licet possit in sensu diviso. 230. 400.
5. Utrum homo iustus ita possit mereri augmentum gratiæ, & hac in eo augeri, ut fomitem peccati extinguat. à n. 231. 401.

SECTIO X.

1. Utrum duratio, & continuatio actus ejus meriti augeat? 243. 402.
2. Qualiber duratio, & continuatio actus augeat illius meritum, ita aut, cæteris paribus, actus diuturnior excellentius premium mereatur, non solum accidentale, sed etiam essentialis gratiæ, & gloriæ. 244. 402.
3. Continuatio actus meritorii per se loquendo, non est tam meritoria, quam prima ejus inchoatio, sive productio. 249. 402.
4. Proponitur, & resellitur prima sententia docens, nihil

Index Tractatum

nihil amplius meriti dari in continuatione actus, quam in primâ ejus productione. à n. 252. 403.

SECTIO XI.

1. Duæ aliæ sententiæ proponuntur, & refutantur. à n. 272. 405.

SECTIO XII.

- t. Utrum meritum augeatur ex majori dignitate personæ operantis? 304. 409.
2. Sensus questionis exponitur. ibid.
3. Affirmativa resolutio tenenda. 305. 409.

SECTIO XIII.

1. Proponuntur, & dissolvuntur argumenta contraria. 330. 412.

SECTIO XIV.

1. Conclusiones aliquæ ex præcedenti doctrinâ resolvuntur. 366. 416.
2. Ut actus meritorius dignificetur, non requiritur, quod forma dignificans sit causa physicè influens in ipsum actum. ibid.
3. Actus meritorius non potest dignificari ad augmentum gratiæ per ipsam gratiam, cujus est meritum. 367. 416.
4. Gratiæ, ut dignificet actum meritorium, debet antecedere ipsum actum, saltem prioritate naturæ. 371. 416.

SECTIO XV.

1. Quid sentiendum de dignitate gratiæ comitantis: & de dignitate ex meritis Christi, & Beatissimæ Virginis desumptâ? 386. 418.
2. Utrum sufficiat dignitas gratiæ habitualis comitantis actum moraliter bonum, ut illum reddat condignè meritorium gratiæ, & gloriæ? ibid.

SECTIO XVI.

1. Secunda pars præcedentis Sectionis proponitur, & deciditur. 401. 420.
2. Utrum nostra opera sint meritoria majoris gratiæ, & gloriæ ex eo, quod simus membra Christi. ibid.
3. Justorum operibus accrescit ex Christi meritis aliquis valor moralis, & dignitas ad merendum de condigno. 405. 421.
4. Opera justorum ex conjunctione cum meritis Christi etiam redduntur magis efficacia ad inducendam rationem justitiæ in ordine ad obrinendum præmium de condigno. 410. 421.
5. Utrum dignitas Mariæ Dei in Beatissimâ Virgine MARIA auxerit ejus merita? 418. 422.

SECTIO XVII.

1. Utrum Deus ex sua liberalitate tribuat aliquod augmentum præmii ultra meritum condignum? 421. 423.
2. Resolutio questionis. 422. 423.

DISPUTATIO IV.

Deiis, quæ possunt cadere sub meritum de Condigno.

SECTIO PRIMA.

1. **A**N, & quomodò prima gratia actualis possit cadere sub meritum? n. 1. pag. 424.
2. Aliqua advertenda. ibid.
3. Gratiæ actualis ex naturâ rei juxta providentiam ordinariam non potest esse præmiur operum ab ipsâ procedentium. 4. 425.
4. Homo, neque de potentiâ Dei absolutâ, potest sibi mereri primam gratiam actualem per actus ab ipsâ gratia procedentes, & dependentes. 9. 425.

SECTIO II.

1. Utrum possit homo de potentiâ Dei absoluta sibi

mereri de condigno primam gratiam actualem saltem per actus ab illâ independentes? 22. 427.

SECTIO III.

1. Utrum prima justificatio per gratiam habitualement cadere possit sub meritum de condigno? 32. 428.
2. Status questionis exponitur. ibid.
3. Homo per nullum actum, sive contritionis, sive dilectionis Dei super omnia, etiamsi naturâ antecedant primam ejus justificationem, potest illam de condigno mereri. 35. 429.

SECTIO IV.

1. Proponuntur, & dissolvuntur argumenta in contrarium. 49. 430.
2. Colliguntur aliqua. à n. 60. 432.

SECTIO V.

1. Utrum possit homo per opera subsequentiâ mereri de condigno primam gratiam sanctificantem? 66. 432.
2. Sensus questionis exponitur. ibid.
3. Negativa resolutio questionis 67. 432.
4. Proponitur prima sententia, & rejicitur. à num. 69. 432.

SECTIO VI.

1. Proponuntur, & refutantur tres aliæ sententiæ. à n. 79. 434.

SECTIO VII.

1. An, & quomodò perseverantiâ in gratiâ possit mereri de condigno? 98. 436.
2. Aliqua advertenda & tenenda. ibid.
3. Communis, & vera sententia negat, donum perseverantiæ finalis cadere sub meritum de condigno. 102. 436.
4. Hac assertio non est ita certa, ut sit de fide. 103. 437.
5. Homo de facto, & secundum potentiam Dei ordinariam, non potest mereri de condigno perseverantiâ finalem in gratiâ. 110. 437.

SECTIO VIII.

1. Quid in præsentî questione dicendum sit de potentiâ absolutâ? 124. 439.
2. Sensus questionis. ibid.
3. Supponuntur aliqua. à n. 125. 439.
4. Homo justus de potentiâ Dei absolutâ potest sibi mereri de condigno perseverantiâ finalem in gratiâ. 128. 439.

SECTIO IX.

1. Utrum purus homo justus ita possit mereri de condigno perseverantiâ gratiæ finalis, ut meritum illud non impediatur per subsequens peccatum? 137. 440.
2. Status questionis. ibid.
3. Utrum reparatio propria gratiæ amittendæ juxta providentiam Dei ordinariam cadat sub meritum condignum hominis justî. 138. 441.
4. Utrum homo justus possit de potentiâ Dei absolutâ sibi mereri de condigno auxilium congruum ad reparandum sibi gratiam post lapsum. 147. 441.

SECTIO X.

1. Proponitur, & firmatur sententia tenenda. 168. 444.

SECTIO XI.

1. De Merito condigno primæ gloriæ. 189. 447.
2. Aliqua advertenda perstringuntur. ibid.
3. Utrum qui per contritionem disponitur ad justificationem, illamq, de condigno non meretur, possit saltem de condigno mereri primam gloriam primæ ipsi gratiæ justificanti respondentem? 192. 447.
4. Quomodò hujusmodi actus contritionis possit de condigno mereri ipsam primam gloriam. à n. 193. 447.

SECTIO XII.

1. Proponitur, & firmatur contraria Sententia tenenda.

Disput. Sectionum, &c.

tenenda. à num. 211. 449.

SECTIO XIII.

1. Aliqua difficultates de merito condigno primæ gloriæ proponuntur, & explicantur. 244. 453.
2. Utrum saltem contritio continuata post primum instantis justificationis, mereatur de condigno primam gloriæ in secundo instanti? ibid.
3. Utrum actus virtutis concomitans primam justificationem mereatur primam gloriæ de condigno? 245. 453.
4. Utrum gratia possit cadere sub meritum condignum seorsim à gloriâ: & gloria etiam seorsim à gratiâ? 247. 453.
5. Utrum qui justificatur per Sacramentum cum solâ attritione mereatur de condigno primam gloriæ? à n. 249. 454.

SECTIO XIV.

1. Quænam alia dona gloriæ possit iustus mereri de condigno? 261. 455.
2. Beatitudo accidentalis ut distincta ab essentiali non cadit sub meritum de condigno. 262. 455.
3. Homo per nullum actum bonum meretur Beatitudinem accidentalem, per quem etiam non mereatur essentialem. 264. 455.

DISPUTATIO V.

De Merito congruo, & ejus præmio.

SECTIO PRIMA.

1. **A**N detur, & quid sit Meritum de congruo? n. 1. pag. 456.
2. An detur Meritum de congruo? 2. 456.
3. Colliguntur aliqua. 15. 457.
4. Quid sit Meritum de congruo. 17. 458.
5. Quisnam æstimetur valor præmio equalis: & quis inæqualis? 19. 458.

SECTIO II.

1. Quot, & quales sint conditiones requisitæ ad Meritum de congruo? 20. 458.
2. Non omnes conditiones requisitæ ad meritum de condigno, requiruntur ad meritum de congruo. 21. 458.
3. Quæ, & quales sint conditiones requisitæ ex parte operis ad meritum de congruo? à n. 22. 458.
4. Quædam colliguntur. 25. 458.
5. Actus, ut sit meritorius de congruo præmii supernaturalis, debet simpliciter & absolute esse moraliter bonus. 28. 459.
6. Et etiam ut sit meritorius de congruo alicujus præmii naturalis. 30. 459.
7. Actus, ut sit meritorius de congruo alicujus præmii naturalis, non requiritur, quod sit ex auxilio gratiæ, & aliquo modo supernaturalis. 37. 460.
8. Actus moraliter bonus mere naturalis, si fiat ab homine existente in peccato mortali, non est meritorius de congruo præmii supernaturalis. 38. 460.
9. Talis actus, etiamsi fiat ab homine iusto, si ex auxilio gratiæ non fiat, non est meritorius de congruo præmii supernaturalis. 41. 460.
10. Utrum opus aliqui ex se condignum præmio, possit ex alio capite habere defectum, ratione cujus solum sit meritorium de congruo respectu ejusdem præmii? 46. 460.

SECTIO III.

1. De conditionibus ex parte personæ merentis. 48. 461.
2. Utrum ad meritum de congruo requiratur ut necessarium status gratiæ? 49. 461.
3. Utrum ad hujusmodi meritum requiratur tanquam

conditio necessaria, quod persona merens sit viator? à n. 55. 461.

4. Colliguntur aliqua ex traditâ doctrinâ. 70. 463.

SECTIO IV.

1. Utrum meritum de congruo sit tantum respectu merentis? 72. 463.
2. Utrum possit quis alteri mereri de congruo? ibid.
3. Utrum ad merendum alius de congruo necessarius sit status gratiæ in homine sic merente? 83. 464.
4. Utrum ille, cui aliquis de congruo meretur, debeat necessariò esse in statu gratiæ? 87. 465.
5. Utrum ad merendum sibi, aut alteri de congruo, necessaria sit specialis oblatio operantis referentis opus in suum, aut alterius commodum? à n. 91. 465.

SECTIO V.

1. De conditionibus ex parte Dei requisitis ad meritum de congruo. 95. 465.
2. Utrum ordinatio divina antecederet factâ, ut actus meritorius possit referri ad tale præmium potius, quàm ad aliud; non sit necessaria ad meritum de congruo? ibid.
3. Utrum ad tale meritum necessaria sit promissio divina antecedens præmium sub conditione operis? à num. 97. 465.
4. A quanam virtute procedat in Deo remuneratio operis, quod est de congruo meritorium? 105. 466.
5. Proponuntur variæ sententiæ. à n. 106. 466.
6. Utrum post exhibitum opus meritorium de congruo, sit semper necessaria acceptatio divina actualis, ut meritum congruum sit efficax? 112. 467.

SECTIO VI.

1. De præmio, quod cadere potest sub meritum de congruo. 113. 467.
2. Utrum homo per actus omninò naturales possit mereri de congruo præmium aliquod supernaturale? 114. 467.
3. Negativa sententiæ tenenda? à n. 115. 467.

SECTIO VII.

1. Proponuntur, & dissolvuntur argumenta contrariâ. 137. 470.

SECTIO VIII.

1. Alia argumenta proposita, & soluta. 157. 473.
2. Qualisnam fuerit mens Theologorum Antiquorum, & qualis Recentiorum censura circa sententiâ tribuentem operibus naturalibus meritum de congruo alicujus præmii supernaturalis? à num. 187. 476.

SECTIO IX.

1. Quid possit peccator de congruo mereri apud Deum? 193. 477.
2. Non potest mereri de congruo primam vocationem supernaturalem, ut convertatur. ibid.
3. Divinâ gratiâ adjutus potest illam mereri, ipsamque remissionem peccati mortalis. 195. 477.
4. Per qualesnam actus, & qualiter per illos mereatur peccator de congruo primam gratiam justificantem? 203. 478.
5. Meritum de congruo primæ justificationis convenit immediate contritioni connexa cum primâ justificatione. 205. 478.

SECTIO X.

1. Quid dicendum de attritione, & aliis actibus tempore antecedentibus primam justificationem? 215. 479.
2. Attritio, quando de facto est in peccatore adjuncta cum Sacramento, meretur etiam immediate de congruo gratiam sanctificantem, & remissionem peccati mortalis. ibid.
3. Actus tempore antecedentes primam justificationem sunt capaces alicujus meriti de congruo. 222. 480.

Index Tractatum,

4. *Hi actus tempore antecedentes primam justificationem, sunt aliquo modo illius meritorii de congruo, & etiam remissionis peccatorum.* 223. 480.
5. *Non possunt adequatè illam mereri: possunt tamen aliqua ratione proximè, & immediate esse illius meritorii de congruo.* 230. 481.

SECTIO XI.

1. *De aliis, quæ possunt à peccatore mereri de congruo.* 239. 481.
2. *Peccator per huiusmodi actus tempore antecedentes justificationem ex gratiâ factos, potest mereri de congruo, ac immediate novum aliquod auxilium, quo alium perfectiorem actum eliciat, & per hunc aliud auxilium ad alium actum perfectiorem eliciendum, sicq; etiam ipsam justificationem mereri de congruo mediate.* ibid.
3. *Utrum peccator merens de congruo auxilia supernaturalia, mereatur non solum sufficientia, sed etiam efficacia?* 247. 482.
4. *An, & quomodo peccator possit mereri de congruo bona temporalia?* à n. 247. 482.

SECTIO XII.

1. *Quid possit iustus sibi, & aliis de congruo mereri?* 254. 483.
2. *Supponuntur aliqua.* ibid.
3. *Utrum iustus possit sibi saltem de congruo mereri donum perseverantia in gratiâ.* 258. 483.
4. *Utrum meritum congruum perseverantia habeat certam promissionem Dei absolutam?* 270. 484.
5. *Utrum huiusmodi meritum possit cõperere actibus antecedentibus justificationem?* 272. 485.

SECTIO XIII.

1. *Utrum reparatio lapsus cadat sub meritum congruum hominis iusti juxta providentiam ordinariam?* à n. 276. 485.

SECTIO XIV.

1. *Quænam alia possit iustus sibi, & aliis mereri de congruo?* 298. 487.
2. *Utrum iusti possint sibi mereri de congruo alia dona gratia.* ibid.
3. *Gratie gratis data regulariter non dantur ex aliquo merito accipientis.* 299. 488.
4. *Verisimile est, Deum sæpè conferre iusto aliquos actus, & effectus harum gratiarum propter ejus meritum.* 301. 488.
5. *Iustus potest sibi gratiam actualem de congruo mereri.* 303. 488.
6. *Utrum iustus possit sibi de congruo mereri bona temporalia?* à n. 307. 488.
7. *Quid possit iustus aliis de congruo mereri?* à n. 315. 489.
8. *Aliqua advertenda.* 317. 489.
9. *Quædam colliguntur.* à n. 321. 490.

TRACTATUS III.

De Reviviscentia Meritorum.

DISPUTATIO PRIMA.

De Reviviscentiâ meritorum secundum se.

SECTIO PRIMA.

1. **V**trum bona opera per peccatum mortificata per poenitentiam reviviscant? num. 1. pag. 492.
2. *Plura notanda in præsentî doctrina.* ibid.

3. *Resolutio questionis affirmativa tenenda.* 6. 492.

SECTIO II.

1. *Proponuntur fundamenta ex autoritate Sanctorum Patrum: & ratione.* 20. 494.

SECTIO III.

1. *Proponitur ratio, ob quam merita possunt redire.* 43. 497.
2. *Aliqua præmittuntur.* à n. 44. 497.
3. *Supponuntur aliqua.* à n. 56. 498.
4. *Quædam colliguntur.* à n. 63. 499.
5. *Bona, & mala opera quoad possibilitatem rediens præmii, & poenæ sunt paria: quoad actum verò disparia.* 67. 500.

SECTIO IV.

1. *Proponuntur argumenta in contrarium, & dissolvuntur.* à n. 69. 500.

SECTIO V.

1. *Ex qua virtute, sive motivo fiat meritum reviviscentia?* 91. 502.
2. *Sensus questionis exponitur.* ibid.
3. *Aliqua supponuntur.* à n. 92. 503.
4. *Reviviscentia meritorum in actu primo est opus solius Misericordiae Divinae.* 95. 503.
5. *Reviviscentia meritorum secundo modo sumpta est ex iustitia.* 101. 503.
6. *Proponitur, & rejicitur prima sententia.* 104. 504.

SECTIO VI.

1. *Proponitur, & rejicitur secunda sententia nostræ opposita.* 108. 504.
2. *Utrum meritum reviviscentia, etiam possit à justificatione, possit divinitus impediri.* 114. 505.
3. *Utrum, & quomodo ex opere misericordiae, qualis est vocatio peccatoris, & ejus prima justificatio, oriatur debitum iustitiæ in remunerandis meritis precedentibus?* 130. 507.
4. *Quomodo simpliciter loquendum sit de reviviscentia meritorum, an quod sit opus misericordiae, vel iustitiæ?* 135. 507.
5. *Quem certitudinis gradum habeat hæc sententia de reviviscentia meritorum.* 136. 507.

DISPUTATIO II.

Ad quænam præmia reviviscant merita mortificata.

SECTIO PRIMA.

1. **V**trum merita mortificata reviviscant ad præmium essentiale: an solum ad accidentale? n. 1. pag. 508.
2. *Status questionis.* ibid.
3. *Proponitur prima sententia.* 2. 508.
4. *Proponitur secunda.* 4. 508.

SECTIO II.

1. *Proponitur sententia à nobis tenenda.* 20. 510.

SECTIO III.

1. *Utrum merita mortificata reviviscant ad totum præmium essentiale?* 39. 512.
2. *Utrum merita integrè redeant quoad totum præmium sibi debitum, ita ut supra gratiam dispositionis propriam, ad tantam gratiam, & gloriam perducant hominem, ad quantam perducerent, si nunquam peccato fuissent interrupta?* ibid.
3. *Proponitur, & rejicitur prima sententia negativa.* à n. 53. 514.
4. *Proponitur, & rejicitur secunda.* à n. 58. 514.

SECTIO IV.

1. *Aliorum sententiæ refutantur.* à num. 65. 515.

SECTIO

Disput. Sectionum, &c.

SECTIO V.

1. Proponuntur, & dissolvuntur argumenta contra nostram Sententiam. 83. 517.

SECTIO VI.

1. Utrum per poenitentiam restituatur etiam gratia habita sine meritis? 106. 520.
2. Status questionis, ibid.
3. Affirmativa resolutio questionis tenenda. 107. 520.
4. Utrum Adamus recuperaverit omnem gratiam, quam ei fuerat data in statu innocentia. à n. 122. 521.
5. Utrum poenitens semper resurgat in gratiâ maiori, quam fuerat illa, quam perdidit? 127. 522.

SECTIO VII.

1. Aliquæ difficultates propositæ & resolutæ. 132. 522.
2. Utrum per poenitentiam recuperentur etiam virtutes. ibid.
3. Utrum & quæ dignitas per poenitentiam recuperetur? 138. 523.
4. Quodnam sit majus beneficium Innocentia, per quam gratia conservatur: an poenitentia, per quam amissa recuperatur? 148. 524.
5. Quædam advertenda. 152. 524.
6. Quid dicendum de beneficio Innocentia sumpta in primo gradu? à n. 153. 524.
7. Quid de beneficio Innocentia in secundo, & tertio gradu sumpta? à n. 155. 525.

SECTIO VIII.

1. Utrum tota gratia per peccatum amissa statim per poenitentiam restituatur? 168. 526.
2. Aliqua notanda. ibid.
3. Proponitur prima sententia. 170. 526.
4. Proponitur secunda. 179. 527.

SECTIO IX.

1. Proponitur, & defenditur verior Sèntentia. 191. 528.
2. Utrum prius naturâ infundatur gratia antiqua, quam nova: vel è contra: an utraque simul? à n. 201. 530.
3. Quomodo componantur in eodem subjecto antiqui & novi gradus gratiæ? 205. 530.

DISPUTATIO III.

Quibus operibus competat hujusmodi reviviscencia.

SECTIO PRIMA.

1. Utrum opera mortua per poenitentiam reviviscant? p. 1. pag. 530.
2. Aliqua supponuntur tenenda. ibid.
3. Actus boni interni, nempe fidei, spei, & alii similes facti ab homine peccatore existente in statu peccati, non vivificantur per subsequentem poenitentiam. 2. 530.
4. Utrum opera satisfactoria facta in statu peccati mortalis per subsequentem poenitentiam reviviscant ad suum effectum? à n. 10. 531.
5. Plura supponuntur, & probantur. ibid.

SECTIO II.

1. Resolvitur Conclusio supra posita. 33. 533.
2. Nullus in peccato mortali existens potest satisfacere pro pena temporali debita ratione alicujus peccati commisi, & condonati. ibid.
3. Utrum existens in peccato mortali possit in hac vita saltem satisfari pro pena temporali? 38. 534.
4. Opera bona facta in peccato mortali, & in tali statu liberè exercita, non reviviscunt quoad effectum satisfaciendi ex opere operantis, quando per poenitentiam restituuntur gratia. 46. 535.

SECTIO III.

1. Quid dicendum de operibus satisfactoriis ex

præcepto Confessoris? 52. 535.

2. Satisfactio Sacramentalis exhibitâ in statu peccati mortalis sufficit ad integrandum Sacramentum, & ad implendam obligationem à Confessore impostam. 53. 536.
3. Satisfactio Sacramentalis non confert suum effectum homini illam implenti in statu peccati. 55. 536.
4. In peccato impleta, eo sublato per subsequentem poenitentiam, operatur suum effectum. 62. 536.
5. Qualisvis sit hic effectus, quem præstat ex opere operato satisfactio Sacramentalis? à n. 67. 537.
6. Virum hæc pars Sacramenti causet etiam ex opere operato aliquam gratiam gratum facientem? 71. 537.
7. Probabile est dari aliquam gratiam gratum facientem. 74. 538.

SECTIO IV.

1. Quædam aliæ difficultates circa præcedentem doctrinam proponuntur, & resolvuntur. 75. 538.
2. Quandoam uterq; hic effectus conferatur? ibid.
3. Qualiter necessaria sit satisfactio Sacramentalis ad hujusmodi effectum præstandum? 78. 538.
4. Utrum si quis per contritionem dispositus, & justificatus poenitentiam impleat, antequam absolvatur, statim habeat suum effectum ex opere operato? 80. 538.
5. Utrum qualibet satisfactio imposta habeat hunc effectum? à n. 82. 539.
6. Utrum satisfactio tollat omnem penam, quando prudenter à Confessario judicatur equalis, cum tamen reipsâ aqualis non sit? 86. 539.
7. Quasnam condiciones requirat satisfactio secundum se, ut habeat suum effectum? 91. 539.
8. Requirit statum gratiæ. ibid.
9. Opus satisfactorium debet esse honestum, & aliquo modo supernaturale. 92. & 94. à pag. 539.
10. Ut opus sit satisfactorium, suumq; effectum habeat, non requiritur, ut eliciatur ex intentione satisfaciendi. 97. 540.
11. Opus satisfactorium, ut tale sit, requirit statum viæ. 102. 540.

SECTIO V.

1. Assignantur aliæ conditiones, quæ ad satisfactionem requiruntur. 103. 541.
2. Omne opus bonum, & meritorium in hac vitâ, est de se penale, & consequenter satisfactorium. 105. 541.
3. Si in hac vitâ daretur aliquod opus meritorium, quod de se non esset penale, neque etiam foret satisfactorium. 107. 541.
4. Utrum opus, ut sit satisfactorium, debeat esse supererogationis, & non aliunde debitum ex præcepto? 114. 541.
5. Utrum opus satisfactorium debeat esse liberum, & voluntarium? à n. 120. 542.
6. Aliqua colliguntur? à n. 132. 543.
7. Utrum quando Deus specialiter punit in hac vitâ aliquem justum pro peccato, hoc ipso eum omnino liberet à totâ penâ, quæ illi peccato designata est in Purgatorio? 135. 543.

SECTIO VI.

1. Utrum ad nostram satisfactionem requiratur promissio, & acceptatio divina? 136. 543.
2. Opera, quibus Deo satisfacimus pro peccatis, prout à gratiâ procedunt, & gratiâ informantur, habent proportionem, & condignitatem aliquam ad satisfaciendum, seclusâ extrinsecâ promissione Dei. 138. 544.
3. Ut nostra opera sint infallibiliter satisfactoria, & remissiva penarum alterius vitæ, necessaria est lex, & promissio Dei de condonandâ tali penâ sub conditione talis operis. 139. 544.
4. Utrum satisfactio nostra, concurrentibus omnibus conditionibus

Index Tractatum,

ditionibus assignatis, sit de condigno, & ex iustitia?
à n. 143. 544.

SECTIO VII.

1. Utrum omnia Sacramenta ad suos effectus reviviscant? 151. 545.
2. Aliqua advertenda à n. 152. 545.
3. Proponuntur varia sententiae. à n. 155. 545.
4. Utrum Sacramentum Baptismi fide susceptum, recedente fictione, reviviscat? 162. 546.
5. Qualesnam effectus conferat Baptismus, recedente fictione? à n. 164. 546.

SECTIO VIII.

1. Quid dicendum de Sacramento Pœnitentiæ?
184. 548.
2. Supponuntur aliqua ibid.
3. Utrum attritio ad valorem Sacramenti requisita, debeat se extendere ad omnia peccata mortalia non confessæ. à n. 186. 548.
4. Utrum dari possit Sacramentum Pœnitentiæ validum, & informe? 199. 549.
5. Proponitur sententia negativa. 203. 550.
6. Proponitur sententia affirmativa tenenda. 204. 550.

SECTIO IX.

1. Proponitur modus, quo Sacramentum Pœnitentiæ potest esse validum, & informe. 210. 550.
2. Potest dari Sacramentum Pœnitentiæ validum, & informe. 211. 551.
3. Nunquam datur Sacramentum Pœnitentiæ validum, & informe, quod sit sacrilegum ob defectum in eodem Sacramento admissum, seu cognitum aut per mortalem negligentiam ignoratum. 219. 551.
4. Nunquam potest dari Sacramentum Pœnitentiæ validum, & informe ob defectum quasi intensivum ipsius attritionis. 222. 551.
5. Potest tamen esse validum & informe ob defectum attritionis quasi extensivum. 223. 552.

SECTIO X.

1. Resolvitur quaestio de reviviscencia Sacramenti Pœnitentiæ, recedente fictione. 230. 552.
2. Huiusmodi Sacramentum validum, & informe, recedente fictione, habet suum effectum, & gratiam confert. ibid.
3. Assignantur duo casus, in quibus dari potest Sacramentum Pœnitentiæ validum, & informe; & quantoniam in illis duobus casibus removeatur fictio. à n. 239. 553.

SECTIO XI.

1. Quid in aliis Sacramentis dicendum sit? 242. 553.
2. Utrum omnia alia Sacramenta fide suscepta, recedente fictione, reviviscant ad suum effectum præstandum? 243. 554.
3. Quid dicendum de Sacramentis Confirmationis, & Ordinis fide susceptis? 251. 554.
4. Quid de Sacramento Matrimonii? 256. 555.
5. Quid de Extrema unctione. 257. 555.
6. Aliqua advertenda circa traditam doctrinam de Sacramentis Matrimonii, & Extrema unctionis. à n. 259. 555.

SECTIO XII.

1. Quid specialiter tenendum sit de Sacramento Eucharistiæ? 268. 556.
2. Utrum Sacramentum Eucharistiæ conferat aliquem effectum, quandiu præsentia Christi durat sub speciebus sacramentalibus? à n. 271. 556.

SECTIO XIII.

1. Resolvuntur duæ aliæ difficultates supra insinuatæ. 295. 559.
2. Utrum Sacramentum Eucharistiæ fide susceptum producat suum effectum, recedente fictione, quando adhuc durat in stomacho species sacramentales, &

præsentia Christi? ibid.

3. Aliqua deducuntur. 300. 559.
4. Utrum hoc Sacramentum fide susceptum præster suum effectum, & gratiam conferat, recedente fictione, etiamsi consumptis speciebus, desisset præsentia Christi? à n. 302. 560.

SECTIO XIV.

1. Quid dicendum de Sacramentis legis veteris, & de Indulgentiis; quoad reviviscenciam? 318. 561.
2. Supponuntur plura. ibid.
3. Utrum aliquod Sacramentum legis veteris fide susceptum, habuerit suo modo effectum, recedente fictione? 323. 562.
4. Utrum indulgentia fide lucrata, recedente fictione, reviviscant ad suum effectum præstandum? à num. 324. 562.
5. Plura supponuntur, & probantur. ibid.
6. Resolutio negativa quaestions tenenda. 332. 563.
7. An sit in Ecclesiâ potestas concedendi indulgentiam obtinendam, recedente fictione? 335. 563.

SECTIO XV.

1. Resolvuntur aliquot difficultates circa Sacramentorum reviviscenciam. 341. 564.
2. Qualisnam dispositio requiratur ad tollendum obicem impediens effectum Sacramenti fide suscepti? ibid.
3. Colliguntur aliqua. à n. 352. 565.
4. Qualisnam dispositio requiratur ad tollendum obicem appositum in ipsamet susceptione indignâ Sacramenti? à n. 355. 565.
5. Utrum idem, quod dictum est de obice ipsius fictionis, dicendum etiam sit de obice alterius peccati disparati commisi in eodem instanti, quo suscipitur Baptismus? 361. 566.
6. Si is, qui fide Baptismus suscepit, postea confiteatur, sufficit illi attritio ad tollendum obicem. 365. 566.
7. Peccatum illud sacrilegii, non minus, quam ea, quæ post Baptismus commissa sunt, debet subijci clavibus Ecclesiæ. 366. 566.
8. Ipsa peccata Baptismus antecedentia, sine quorum pœnitentiâ & dolore homo indignè Baptismus suscepit, & quæ fuerunt causa talis fictionis, non sunt materia confessionis, & absolutionis. 367. 566.

SECTIO XVI.

1. Proponuntur aliæ difficultates, & resolvuntur. 368. 567.
2. Utrum quando auferatur obex Sacramentorum per subsequentem contritionem, aut per attritionem cum alio Sacramento, gratia, quæ conferatur, sit major, quam quæ daretur soli contritioni, aut attritioni cum alio Sacramento? ibid.
3. Utrum huiusmodi gratia, quam, sublato obice, conferunt Sacramenta, semper sit equalis: an inæqualis, & secundum mensuram, ac perfectionem actus, sive dispositionis, per quam auferatur obex? 381. 568.
4. Proponitur prima sententia affirmans gratiam, quam conferunt Sacramenta, sublato obice, crescere, & augeri juxta dispositionem auferentem obicem. 384. 568.

SECTIO XVII.

1. Proponitur, & defenditur secunda sententia. à n. 397. 570.
2. Utrum si auferatur obex per attritionem v. g. ut duo, & per eandem homo se simul disponat ad aliud Sacramentum recipiendum, singula Sacramenta in eo casu conferant tantam gratiam, quantam conferrent, si illa dispositio foret tantum pro unoquoque, divisim suscepta? à n. 408. 571.
3. Quomodo hic gratia effectus dividendus sit inter hos

Disput. Sectionum, &c.

duo Sacramenta? 417. 572.

SECTIO XVIII.

1. Utrum Sacramentum impeditum ad remissionem venialium sublato obice, eam conferat? 422. 573.
2. Sensus questionis. ibid.
3. Resolutio questionis. 323. 573.
4. Quando per Baptismum remittuntur venialia, sublato obice, non causatur novus gradus gratiae Sacramentalis ex opere operato, per quam talia venialia remittantur, sed ex vi gratiae Sacramentalis antea collata remittuntur. 434. 574.
5. Utrum quod haecenus diximus de Baptismo quoad remissionem venialium, recedente fitione, dicenda etiam sint de aliis Sacramentis, excepta Pœnitentiâ? 440. 575.
6. Utrum sicut Baptismus, sublato obice, habet virtutem ad remittenda venialia ante se commissâ, possit etiam sic remittere venialia post ipsum commissâ? 442. 575.

SECTIO XIX.

1. Utrum peccata semel remissa iterum per novum peccatum redeant, & reviviscant? 443. 575.
2. Status questionis. 444. 575.
3. Deus de potentiâ absolutâ potest remittere peccatum habituale per infusionem gratiae absque ullâ retractione, seu pœnitentiâ ex parte peccatoris. 445. 575.
4. Potest etiam remittere peccatum habituale per solam condonationem extrinsecam absque infusione gratiae. 451. 576.
5. Qualem sit objectum hujus condonationis? 457. 576.
6. Deus de lege ordinaria non remittit unum peccatum mortale sine alio: potest tamen de potentiâ absolutâ. 462. 577.
7. Et quando remittit peccatum mortale, etiam remittit penam aeternam: potest tamen de potentiâ absolutâ culpam remittere, non remissâ penâ aeternâ. 464. 577.

SECTIO XX.

1. Quid dicendum de reviviscentiâ peccatorum quoad culpam per subsequens peccatum de lege ordinariâ? 471. 578.
2. Utrum peccata per pœnitentiam semel remissa iterum redeant per subsequens peccatum de lege ordinaria, tam quoad culpam, quam quoad penam? ibid.
3. Resolutio questionis. 472. 578.

SECTIO XXI.

1. Utrum peccata remissa redeant saltem quoad penam aeternam de potentiâ Dei ordinariâ? 492. 580.
2. Peccata semel dimissa non redeunt per subsequens peccatum quoad penam simpliciter, & absolutè? ibid.
3. Pena temporalis peccati mortalis jam remissi quoad culpam; imò & peccati venialis, sive remissi, sive non remissi quoad culpam, futura est in Inferno aeterna. à n. 504. 581.

SECTIO XXII.

1. Utrum peccata remissa iterum redeant per subsequens peccatum materialiter, & secundum quid? 516. 583.
2. Affirmativa resolutio tenenda. ibid.

3. Per peccatum mortale subsequens, non semper redit aut tantus reatus poena, quantum fuerat peccatorum prius remissorum; aut aequalis in omnibus relapsis. 518. 583.

4. Quid de peccatis mortalibus personalibus, venialibus, & originali? 519. & 520. 583.
5. Utrum circumstantia ingratitude addat subsecquenti peccato malitiam specialem; ita ut constituat speciale peccatum? 522. 583.
6. Utrum hujusmodi circumstantia explicanda sit in confessione? 530. 584.

SECTIO XXIII.

1. Utrum, & quomodo peccatum semel remissum possit iterum reviviscere de potentia Dei absoluta? 531. 584.
2. Peccatum quoad suum esse physicum, sive idem actus physicus peccati, potest iterum redire de potentia Dei absoluta. 532. 584.
3. Hujusmodi actus sic reproductus, licet physicè unus, moraliter tamen, & in ratione peccati, esset duplex. 547. 586.

SECTIO XXIV.

1. Quid sentiendum de reviviscencia peccati quoad suum esse morale? 549. 586.
2. Status questionis exponitur. ibid.
3. Si peccatum tolleretur per aequalem satisfactionem, omnino repugnaret redire, semel ablatum. 551. 587.
4. Si Deus condonet peccatum absolutè, & sine ulla conditione in futurum, non poterit iterum redire, neque de potentiâ Dei absoluta. 553. 587.
5. Si Deus dicat, Condono tibi peccatum, si cras oraveris, non potest peccatum redire. 554. 587.
6. Non implicat absolutè, quod eadem peccata semel remissa iterum redeant per subsequens peccatum quoad moralem imputabilitatem. 557. 587.

SECTIO XXV.

1. Assignantur aliæ rationes, quibus magis firmatur nostra sententia. 566. 588.

SECTIO XXVI.

1. Proponitur nostrum fundamentum, & argumenta contraria dissolvuntur. 581. 590.

SECTIO XXVII.

1. Duæ aliæ difficultates circa præcedentem doctrinam excitantur, & resolvuntur. 607. 593.
2. Utrum possit Deus peccata remittere ad certum tempus, quo elapso, statim redeant quoad pristinam culpam, & moralem imputabilitatem, independenter ab ullâ conditione, & novo peccato ipsius hominis? ibid.
3. Utrum ad hoc, ut per subsequens peccatum redeant præterita sub conditione remissa, necessarium sit, ut peccator ipse sciat, fuisse sibi remissa sub tali conditione? 615. 594.

SECTIO XXVIII.

1. Utrum peccata possint redire quoad reatum poenae aeternae de potentiâ Dei absoluta? 626. 595.
2. Utrum Deus possit culpam remittere, & poenam aeternam, ita ut haec iterum redeat per subsequens peccatum? 631. 596.
3. Affirmativa resolutio tenenda. à n. 632. 596.
4. Peccatum præteritum potest permanere quoad debitam poenam, non verò quoad maculam culpae. 639. 597.
5. Colliguntur aliqua. 652. 598.